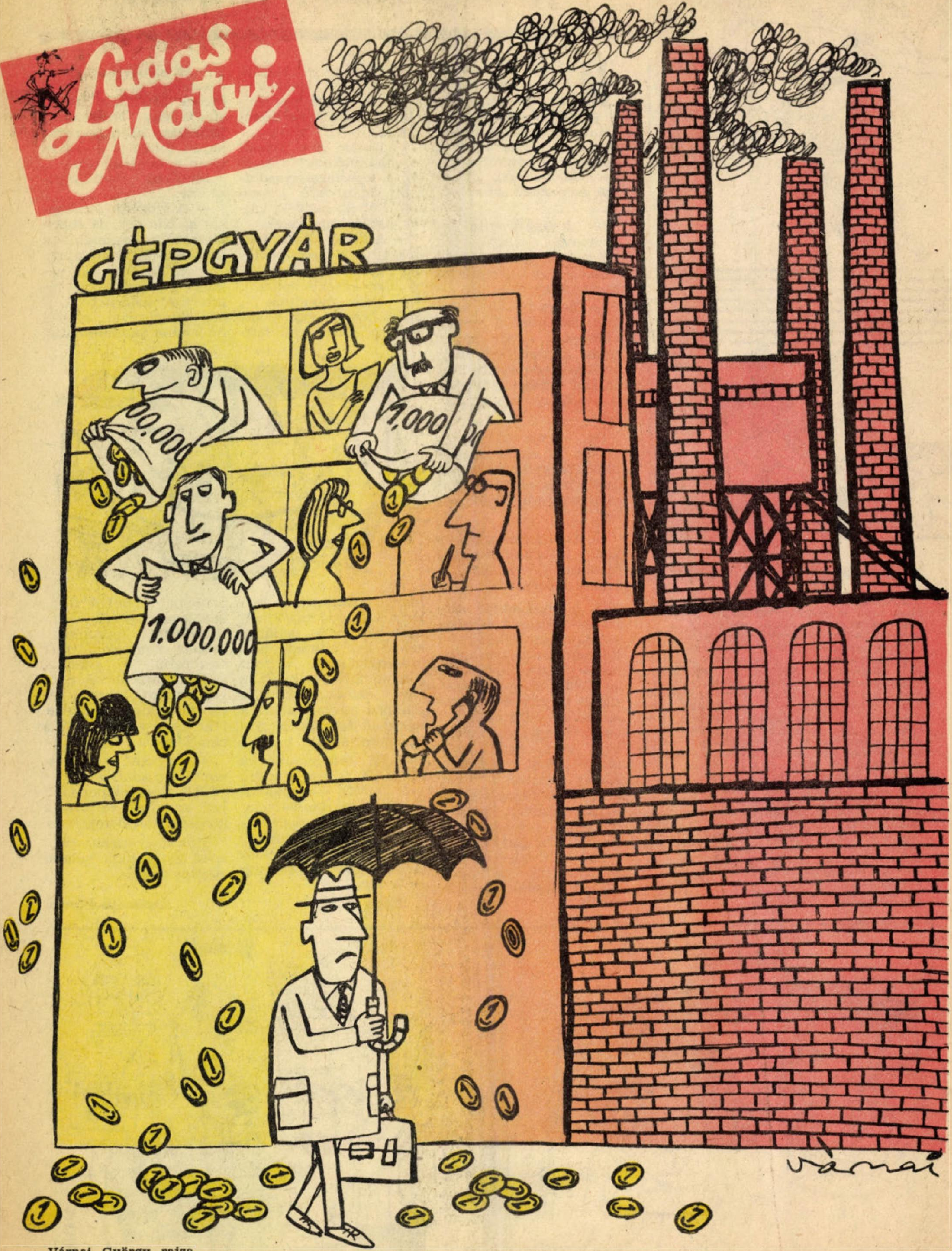
XXII. évfolyam 20. szám | Ára: 1 forint | 1966. május 19

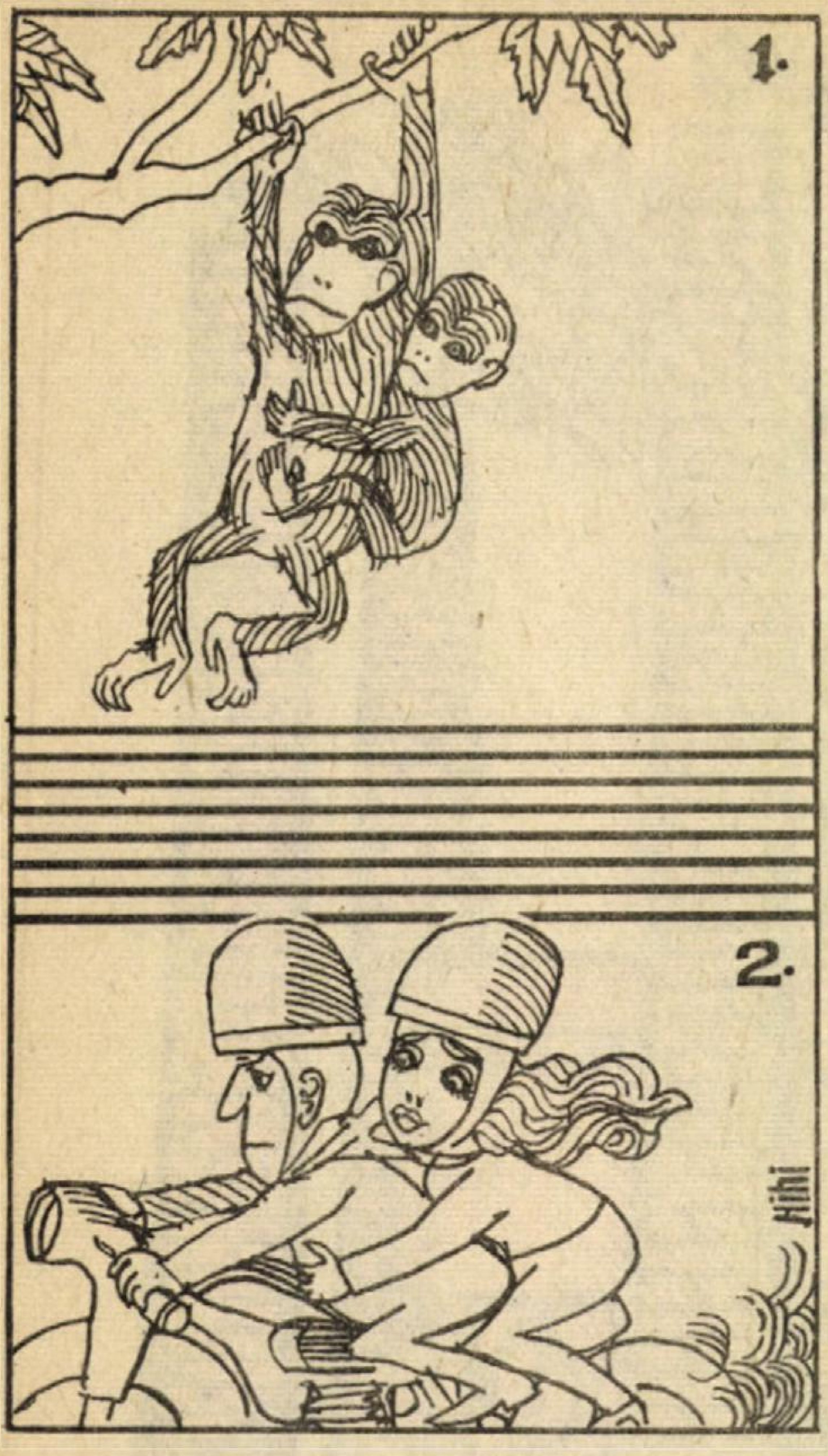
Ludas Matyi

Várnai György rajza

KÖZÖNY

Fejlődéstörténet

LUDAS MATYI AZT ÜZENI...

Biró András, Kisdombegyház: Örülünk, hogy lapunk segítségével sikerült a „minek nevezzelek?” vitát eldönteni, s az anyakönyvbe a tévesen bejegyzett Sándor helyére András került. Kívánjuk, hogy egy hosszú életen át örülj ennek a nehezen megszerzett névnek! — **Tisztasági szolgálatunk levelezőinek:** Olyan sok bejelentés érkezik hozzánk, hogy alig győzzük a kivizsgálást és a „jutalmak” osztogatását. A késedelemért elnézést kérünk! Minden bejelentéssel foglalkozunk, vagy személyesen megvizsgáljuk, vagy az illetékes tanácsi szervekhez továbbítjuk intézkedés végett. – **D. L. Eger:** „Sajnos...” rovatunk megszüntetése ügyében írott interpellációja kedves, szellemes, csak kissé terjengős. Épp ezért, sajnos... — **O. K. Budapest:** Reklamációja eredményes volt — azóta már le lehet ülni a Fő utcai munkaközvetítő várószobájában! — **N. N. Szolnok:** Rajzolónk köszöni a figyelmeztetést, és ígéri, ha még egyszer bombázást fog ábrázolni, jobban vigyáz majd a szakszerűségre. Mentségére csak azt tudja felhozni, hogy még sohasem ült bombázógépben.

Hangulatos kisfilm

Minap a Dunakertben üldögéltem, derűsen szemlélve a gyönyörű panorámát, valamint a korzón elsétáló fess nőket. Egyszer csak odaül hozzám a kövér Meszetneki, és se szó, se beszéd, azt mondja:

— Idesüss öregfiú! Én momentán filmvonalon dolgozom. Nem volna kedved egy hangulatos kisfilmhez?

— Miért ne?! — kaptam örömmel a remek ajánlaton. — Ha éppen tudni akarod, már régóta szeretnék nyélbe ütni valami effélét. Sőt van is néhány elgondolásom...

De ekkor odajött a pincér, és előbb rendeltünk. Én gyümölcsparfét dupla tejszínhabbal. Meszetneki pedig jeges bólét.

— Na, halljuk a tippeket! — fordult hozzám kíváncsian, miután a pincér eltávozott.

— A részegekről szeretnék kisfilmet csinálni — mondtam lelkesen —, a megrögzött alkoholistákról! Tudod, olyanokra gondolok, akik az utolsó fillért is elisszák a család elől... Borostás arcú férfi vedel az italboltban: bort, sört, égetett röviditalokat vegyesen. Marék százassal fizet. Snitt. Tüdőbeteg feleség, egyik kezével mos, a másikkal vasal, a harmadikkal ringatja a gyerekeket. Esetleg a nagyobbik fiú javítóintézetben ülhetne garázdaságért.

— Nem jó — ingatta fejét a kövér Meszetneki. — Részegek már voltak, és fiatalkorú bűnözők is.

— Akkor mit szólnál a cigányokhoz? Persze én, a legeslegelmaradottabb cigányokra gondolok. Putrik, purdék, vajda, devla, miegymás.

— A könyökömön jönnek ki a cigányok. Már egy egész fesztiválra való film készült róluk.

— Te — mondtam —, nincs kedved egy jó kis ifjúság elleni bűntett-hez?... Hároméves kislány. De csak másfélnek néz ki, mert vadállat szülei nem adnak enni szegénykének. Viszont folyton ütik-verik. Ha a film színes, premier planban mutathatnánk a kék-zöld foltokat a gyerek popsiján.

— Ez tényleg príma ötlet, de sajnos a rádió már lelőtte — sopánkodott a kövér Meszetneki. — Pedig én is pont valami ilyesmire gondolok. Mi újság a társadalom perifériáin? Mostanság ez a divat.

Tűzbe jöttem:

— Szociális otthonban a gondnok szíjat hasít az öregek hátából, s azután eladja egy maszeknak. Szakállas bácsi kenyérhéjjal tunkolja a csajka alján a langyos vizet...

Barátom felvillanyozódott:

— A szociális otthonokat ne bántsuk, de ebben a szakállas bácsiban van fantázia. Mit szólnál egy vak koldushoz, aki valaha jobb napokat látott?! A kalapjába rejtett kamerával alulról fotóznánk az alamizsnát.

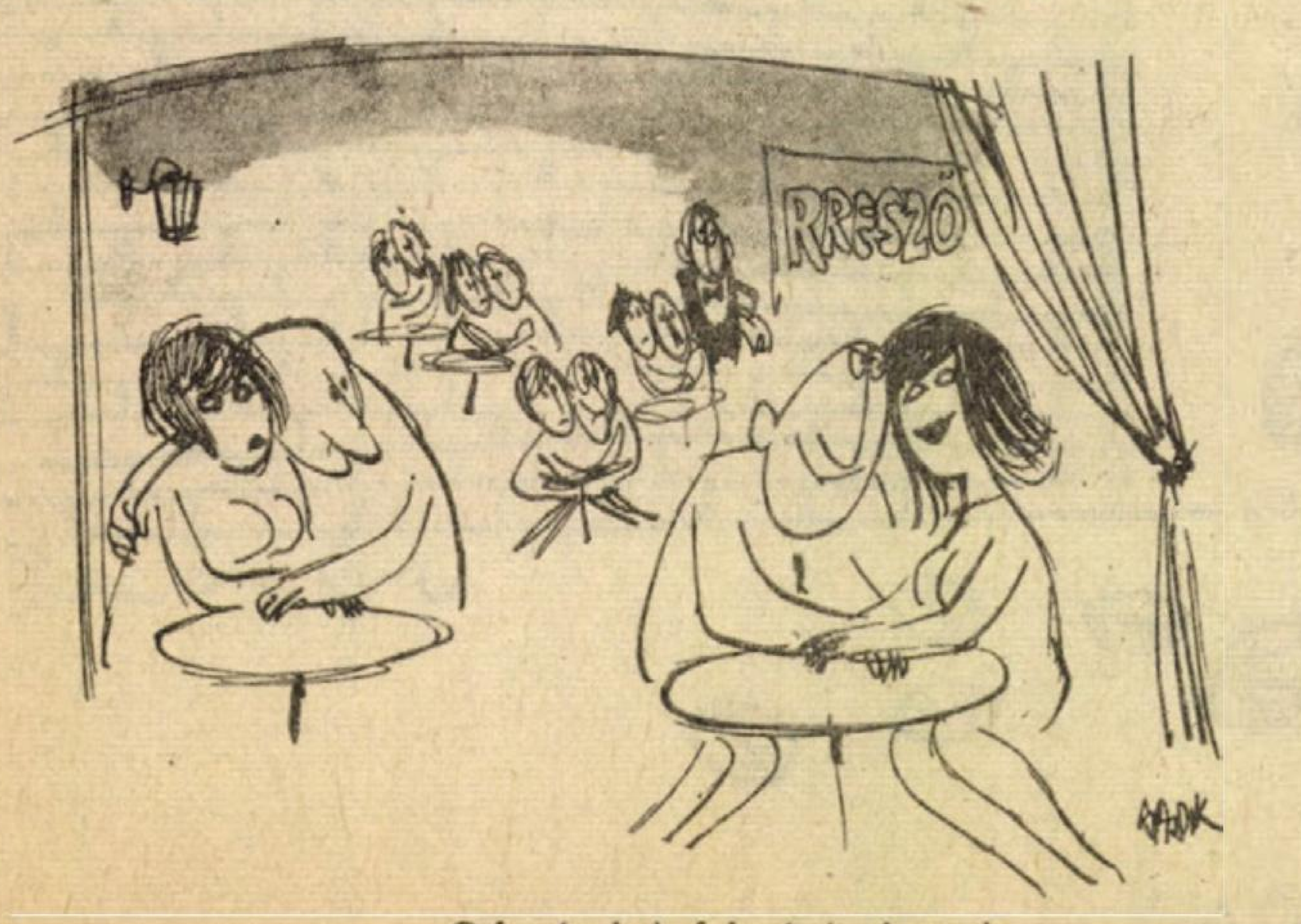
Szinéma verité! A filmben kizárólag szánalomra méltó, toprongyos, emberi roncsok fognak szerepelni — mondta sugárzó arccal. — Szöveg semmi, csupán végig monoton verklizene. Már csak valami jó kis cím kéne...

— Megvan! — kiáltottam fel diadalmasan. — „Több szem többet lát!” Így egyúttal célzunk a közösség felelősségére is.

Tuti, hogy ezzel a sztorival leszakítunk valami elegáns díjat!

Dalmáth Ferenc

Pesti csoda

– Odanézz! A feleségével van!

Jó eladó

– A héjában van a vitamin!...

Song a hódítóról

Jimmy-t várta régi bárja
és amíg ott gint ivott,
kabaréból háborúba
küldték őt a johnsonok.

Jimmy első levelében
azt írta: „a sárga nép
remeg tőlünk, és az ember
télen mindig sárba lép...”

Később Jimmy a dzsungelben
háládatlan háborog,
és azt írja: „elveszítjük
ezt a rohadt háborút...”

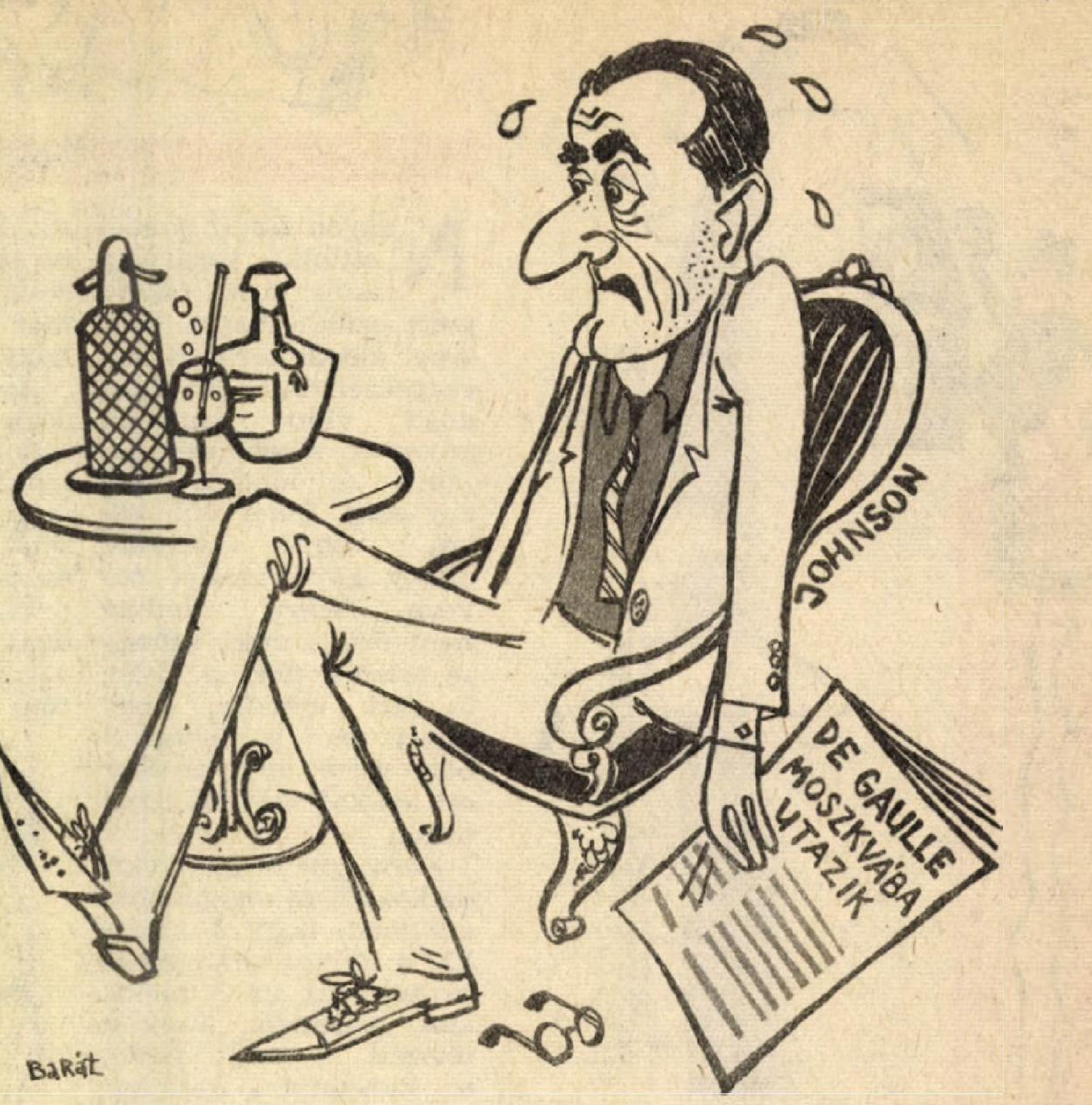
Jimmy inkább lányt ölelne
minél, minél hamarább,
csakhogy sírba teszik sírva
Jimmy-t a mcnamarák.

Jimmy és társai lassan
foszlanak lent, foszlanak —
új házájuk a gödör lett,
ott egyik se fosztogat.

Simor András

Keserűség

Barát József rajza

– Már megint ez a De Gaulle! Az embernek nincs egy nyugodt háborús gondolata!

Csekőhalmi napok

Reggel óta étlen-szomjan ülésezett a nagyteremben a helyi közigazgatási testület, egyetlen napirendi ponttal küszködtek a tanácstagok, de sehogyan se jutottak dülőre, csak a fiatal, konok vb-titkár nem adta fel a reményt.

— Törjük a fejünket! — buzdította a népet. — Szégyenszemre mi legyünk az egyetlen község ebben az országban, amelyik semmit sem tud felmutatni?!

Az elnök bánatosan simított végig borostás állán.

— Későn ébredtünk fel, ez az igazság. A többi falu már minden népszokást felújított előlünk. Igricen balázsolnak, a Gergely-járást a vonyarcszékkútiak csinálják, a vízkereszti-játékokat kisajátította Baglyaskesztölc, a busóról már nem is beszélek, azzal Dunát lehet rekeszteni.

— Ez a zord valóság — bólintott az állatorvos —, Kátakilityin pünkösdölnek, a patócsiak szalma-mutykót égetnek, pedig tavaly azt se tudták, hogy mi fán terem a mutykó. A padmalyt Egresházán a jelmezkölcsönzőből kibérelt népviseletben, dudaszó mellett ciókolják, Gúzsmokányon ördögmaszkások tilolják a trumflit. Nekünk semmi sem maradt.

A százesztendős Mihály bácsi, aki a tanácskozás kezdetétől csendecskén füstölt a sarokban, most kivette a pipát a szájából.

— Ilyet azért ne mondjon a doktor kartárs! Ezeréves falu a miénk, akad itt hagyomány dögivel. Teszem azt, milyen nagy története van annak a semmi kis dombnak a fiaztató mögött!

Elhallgatott, megszívta a pipáját, a többiek meglepetten néztek össze.

— Milyen története? — érdeklődött izgatottan a vb-titkár. — Mondja már, ne kéresse magát!

— Karon ülő gyerek voltam még — kezdte az öreg —, amikor nagyanyám mesélte, ő is a nagyanyjától hallotta, hogy az ánti időben azon a dombon vár állott! Fából való kicsiny vár, abban lakott Csekő vitéz. Amikor a török oda be akart menni, Csekő vitéz egy karóval hókon ütötte! Úgy bizony.

Döbbent csend, aztán általános üdvrivalgás.

— Éljen Mihály bátyánk! — kurjantott nagyot az elnök. — Meg van mentve a falu becsülete! Csekőhalmán vár állott! Csekő vitéz hókon ütött egy törököt! Lottón se nyerhettünk volna többet! Megrendezzük a csekőhalmi várjátékokat! Lehívjuk a filmeseket, a rádiót, a televíziót, az országos lapokat, ahogy dukál. Három napig fog tartani legalább!

— Kerek egy hétig! — ütött az asztalra az elnökhelyettes. — Lesz lovasbemutató, korhű lepényevés, szabadegyetemi előadássorozat diavetítéssel, ökörsütés.

A lelkesedés magával ragadta az egész testületet, csak úgy záporoztak az életre való javaslatok, a titkár alig győzte jegyezni. Határozat született, miszerint a libalegelőn szabadtéri színpadot állítanak fel, sürgősen rendelnek egy oratóriumot, és egy ánti drámát, lesz maratoni futás, ki mit tud, sakk-emlékverseny, az Operából és a Kamara Varietéből világhírű vendégművészeket hívnak le, idegenforgalmi irodát, és campingot létesítenek, a tanácsháza előtt pedig felállítják Csekő vitéz szobrát, kezében karó, a lábai előtt egy roggyant török.

Egyedül Kiss Suba Lajos, az örök ellenzéki, kockáztatott meg egy észrevételt.

— Ez mind szép, és dicső — jelentette ki —, de ménkű sok pénz, meg munka kell hozzá. Az alvégen pedig még mindig nincs bekötve a villany, a fő utcán a járdákat is meg kellene javítani, az új kutat sem halaszthatjuk.

Vasvillaszemek meredtek mindenfelől az ünneprontóra, az elnök erélyesen intette le:

— Nyughass már, te, Lajos! Nem forgácsolhatjuk szét az erőnket, mi itt most történelmet csinálunk!

Kürti András

Általános bérlet

– Erre nem érvényes!

Életmű

SZÜLETÉSNAP

(LACIKA MONOLÓGJA)

Nagyon fincsi ebédet ettünk vasárnap, amit anyu főzött, mert születésnapja volt. Apu megdicsérte a kacsapecsenyét, és még ebéd előtt gratulált anyunak a születésnapjához, és átadott neki egy szép, fehér női táskát, vagyis ridikült, ahogy anyu szokja nevezni. Anyu azonban nem örült, mert sehogy se tetszett neki a táska, és azt mondta, hogy miért nem a Belvárosban vette apu, amikor ott sokkal szebbet lehet kapni.

Ezen apu nagyon csodálkozott, és megmondta anyunak, hogy ő a táskát a Belvárosban vette, és pont ez az a táska, ami anyunak annyira tetszett a múlt héten a kirakatban, amikor együtt sétáltak a Váci utcában, de úgy látszik, anyu nagyon igényes, ha ez a szép táska nem tetszik neki, és furcsa dolog, hogy hetenként változik az ízlése.

Anyu erre azt mondta, hogy ő egyáltalán nem igényes, inkább nagyon is szerény és olcsó feleség, de nem akar a saját születésnapján egy ilyen szamárságon vitatkozni. Ő elhiszi, hogy apu a Belvárosban vette a táskát, de nem a maszeknál, hanem állami üzletben, és ez azért van, mert még a felesége születésnapján is meg akart spórolni százötven forintot. Ennyivel került volna többe a maszeknál a ridikül, de sajnos apu már ilyen, és nem tud nagyvonalú lenni.

Apu ekkor megkérdezte anyutól, hogyan tudna nagyobb vonalú lenni annál, mint amilyen most? Minden keresetét anyunak adja, de az isten pénze is kevés neki, és anyura sok mindent lehet mondani, csak azt nem, hogy egy szerény és olcsó feleség.

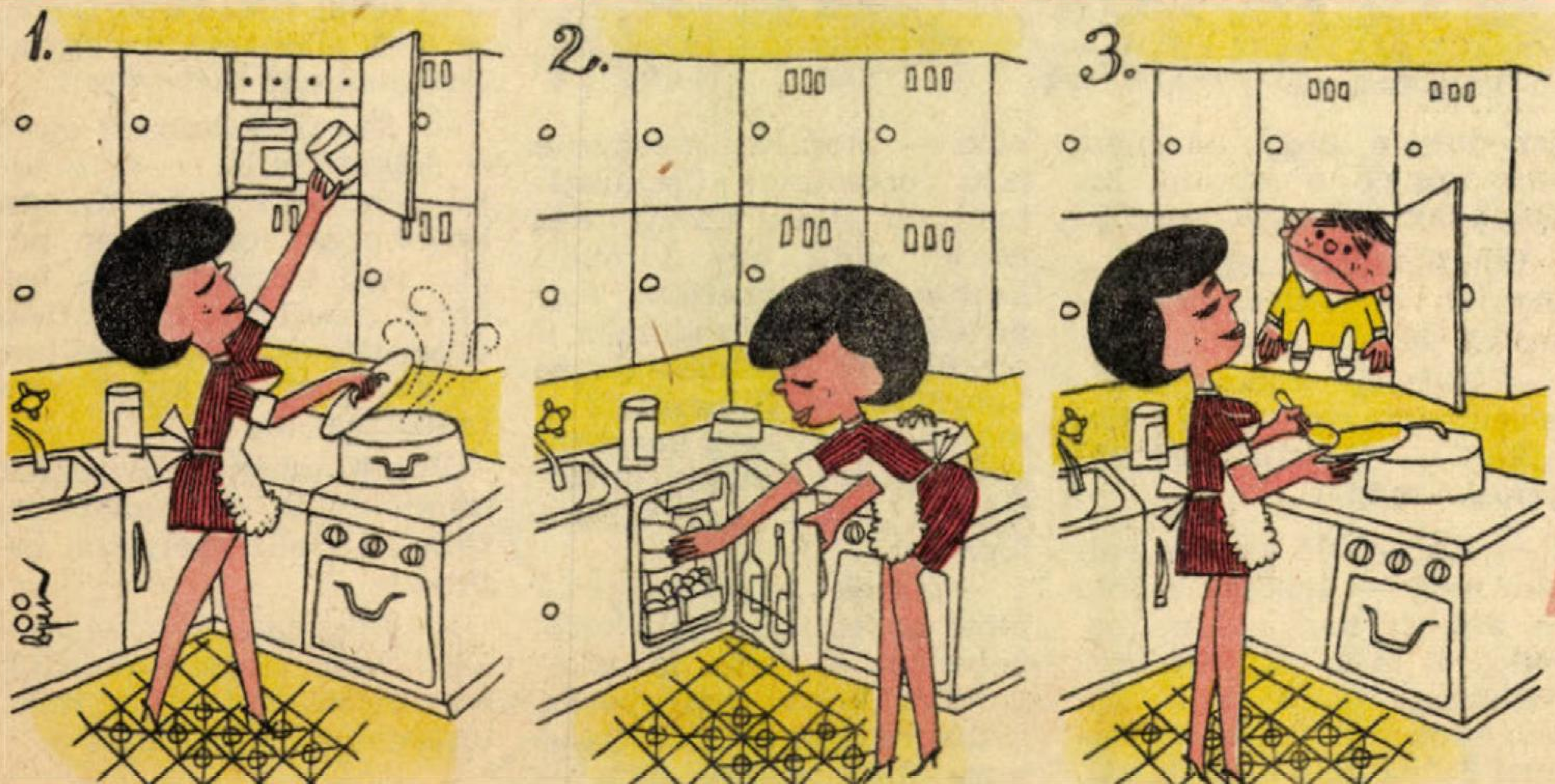

Erre anyu többször egymás után azt kiabálta, hogy ő igenis egy szerény és olcsó feleség, a legolcsóbb a világon, csak apu nem tudja ezt megbecsülni. A tavaszi ruhákra például egy fillért se kapott aputól, a háztartási pénzből spórolta össze azt a kilencezer forintot, amibe a ruhák kerültek, méghozzá a Belvárosban.

– Egy igazán olcsó feleség — mondta ekkor apu anyunak — nem a drága maszekkal dolgoztat a Belvárosban. Mire anyu gúnyosan felnevetett, és azt mondta, hogy állami varrónőnél fizette ki a kilencezer forintot és nem pedig maszeknál, de a belvárosi állami varrónő sem olcsóbb, mint a maszek, csak sokkal előkelőbb, és egy valamirevaló nő még akkor is ott dolgoztat, ha többe kerül. Margit néni is az állami varrónőnél csináltatja a ruháit, pedig ő nem olyan vonalas, mint mink vagyunk, de apunak semmi sem jó, mert csak a kilencezer forinttal törődik, és nem azzal, hogy a felesége rongyokban jár.

Apu erre azt mondta, hogy ő igazán nem törődik a pénzzel, de azért az ő fix fizetéséből kilencezer forintot tavaszi göncökre kiadni nem csekélység, és az teljesen mindegy, hogy anyu az állami varrónőnél szórja ki a pénzt, vagy máshol, de mi ezt megkoplaltuk, annyi bizonyos, és az ilyen luxust nem engedhetjük meg magunknak. Anyu ekkor nagyon csendes lett, és megnyugtatta aput, hogy azért az nem egészen kilencezer forint, mert abból néhány hónap múlva ezer forint megtérül. Legalább ennyit fizet ugyanis a tavaszi ruhákért a bizományi, ahol anyu szezon után a viselt ruháit el szokja adni.

Földes György

Beépített konyha

Balázs-Piri Balázs rajza

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten:

ÉRDEMES SZEMETELŐ

címmel tünteti ki a József Attila lakótelepi új ABC-áruház vásárlóit, az áruház környékén szétdobált papír és egyéb hulladékokért;

ARANY KUKA

díjjal jutalmazza a XI. kerületi Házkezelési Igazgatóságot a Budafoki út 41/a és 41/b számú házak francia udvarán uralkodó szemétért és rendetlenségért;

EZÜST KUKA

díjjal jutalmazza a VII. kerületi Házkezelési Igazgatóságot, mivel a Wesselényi utca 56. számú ház udvaráról január óta nem szállították el a kicserélt régi, piszkos, bűzös csatornacsöveket;

BRONZ KUKA

díjjal jutalmazza a IX. kerületi Házkezelési Igazgatóságot a Ráday utca 58. szám alatti ház udvarán található szemétdombért;

A PISZKOS BUDAPESTÉRT

emlékplakettel jutalmazza az V. kerületi Tanácsot, a Néphadsereg téren levő tavacskában összegyűlt sok-sok szemétért; a Fővárosi Villamosvasút újpesti remizét a 15-ös ikerkocsik mosatlan ablakaiért; valamint a Budapesti Építő és Elemgyártó Ktsz-t a Naphegy utcai telepén található rendetlenségért.

*

A Döntőbizottság

VISSZAVONJA A KITÜNTETÉST

a Ferenc körút és a Tompa utca sarkán levő háztartási boltok dolgozóitól, mert a bírálat nyomán rendet csináltak a portájukon; valamint a XII. kerületi Házkezelési Igazgatóságtól, mivel elszállíttatta a szemetet a Böszörményi út 36/b-ből.

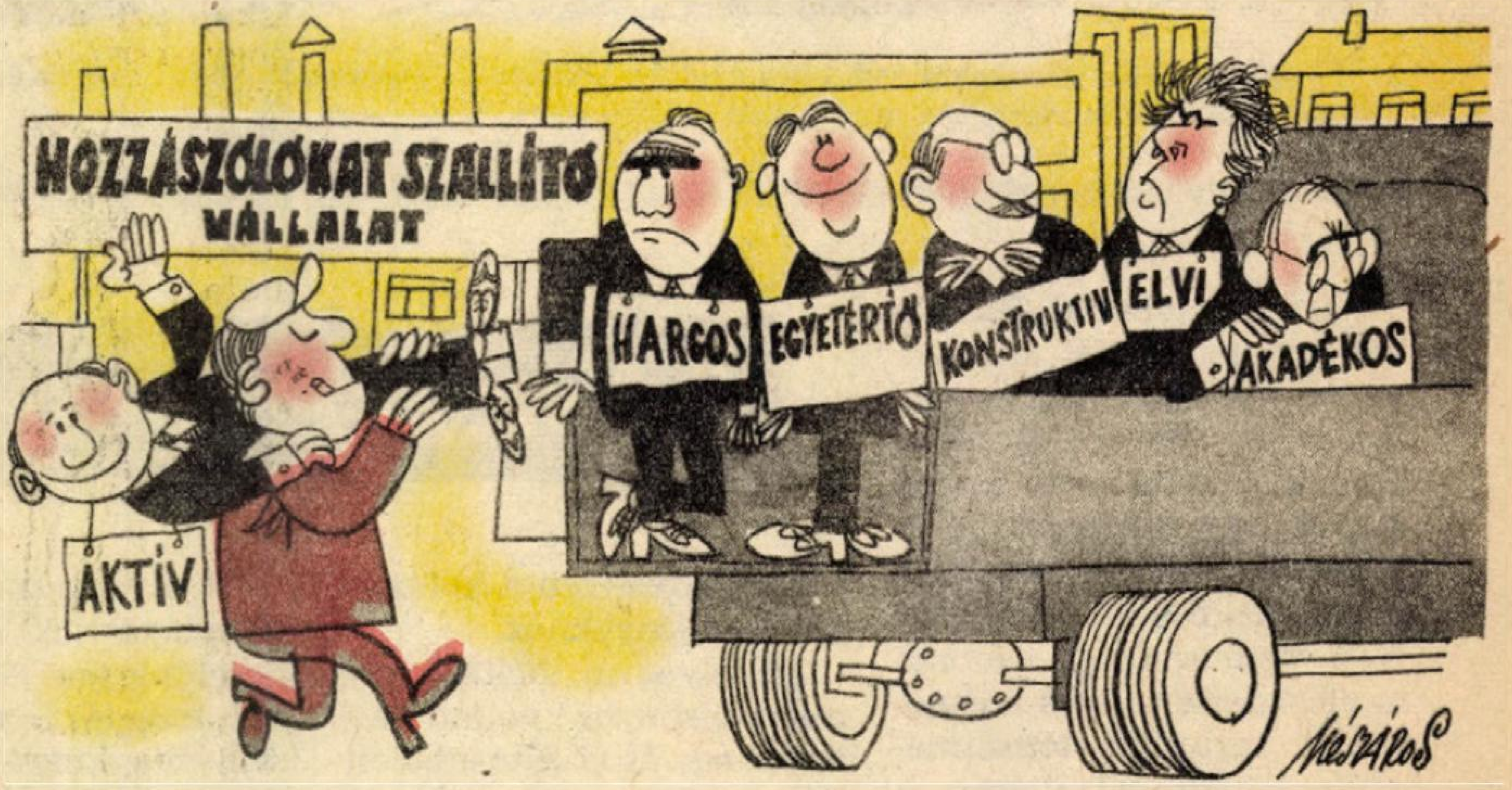
*

Kérjük továbbra is olvasóinkat, hogy levélben (cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp., VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy telefonon (334—595) jelezzék, a város mely pontja, háza, üzeme, intézménye, kereskedelmi egysége érdemli meg, hogy szemetes, piszkos volta miatt a Ludas Matyi „megjutalmazza".

Javaslat új vállalatok alapítására

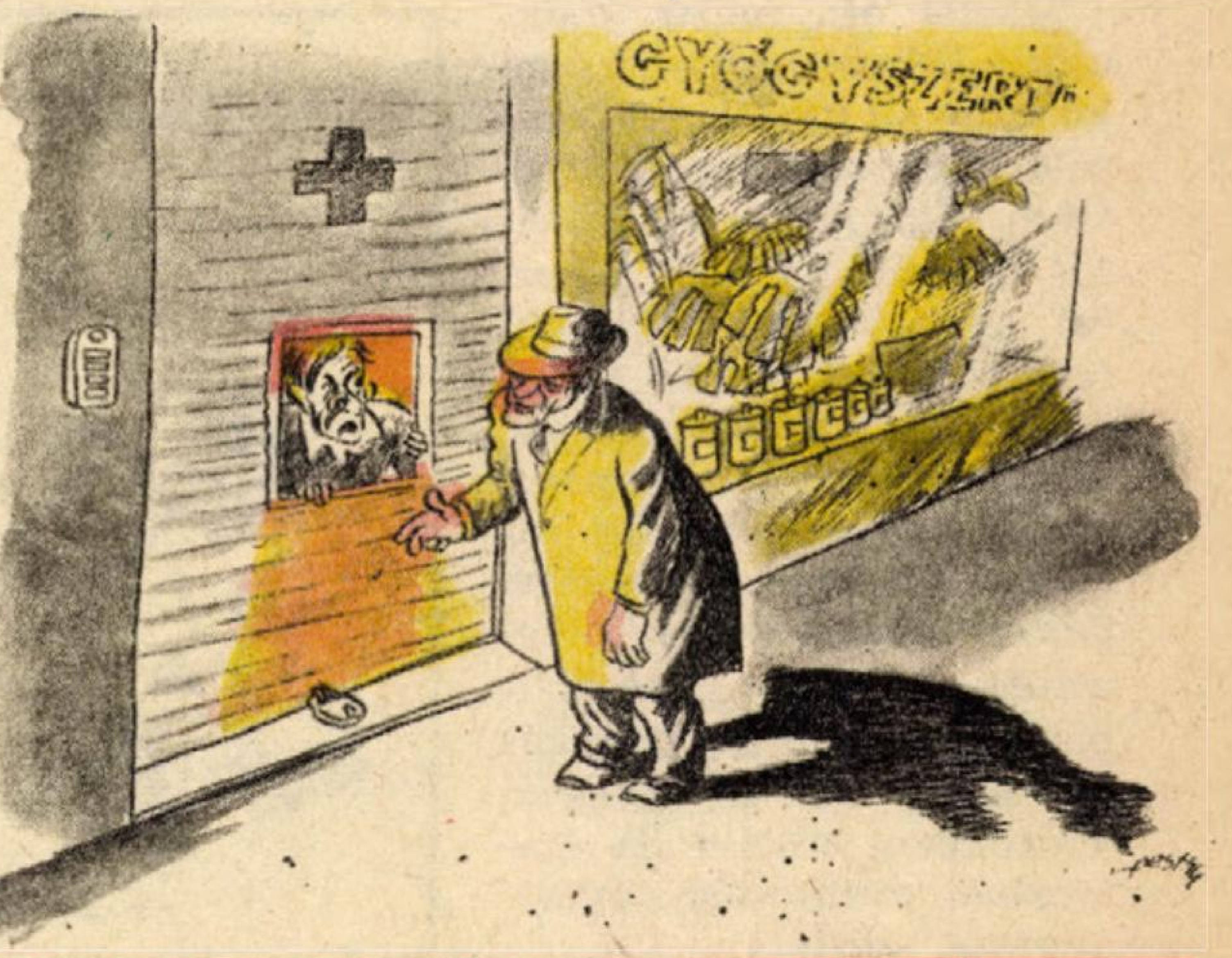
Mészáros András rajzai

Hatásos bírálat

Pesthy István rajza

– Kérek egy félgrammos aszpirint.

– Mondja, van szíve egy aszpirinért éjjel kettőkor felébreszteni az embert?

– Igaza van, akkor reggel jövök.

DÍSZFOGADÁS

Kép a jövőből

Levél az USA-ba Dél-Vietnamból

(„New York Herald Tribune")

„Kár ennyire bosszankodnod, hogy négerek költöztek a szomszédunkba... Itt az én néger szomszédaim mentették meg tegnap az életemet..."

MINDENFÉLE

Főként azoktól a hibáinktól nem tudunk megszabadulni, amelyekre büszkék vagyunk.

Az az igazi abszurd író, aki a saját írását sem érti meg.

Ravasz patkány menekülés előtt meggyőződik arról, hogy valóban süllyed-e a hajó.

Olyan egyszerű a világ, hogy bonyolítani kell, különben unalmas.

Z majdnem egy teherautó alá került, mert egy lebukott barátja elől olyan gyorsan akart átszaladni a másik oldalra, hogy még azt sem várta meg, amíg zöldet mutat a lámpa.

F. L.

Korszerűség

Régi barátommal, Hudákkal, az iparosítási szakemberrel találkoztam a minap. Éppen az úttesten igyekeztem át a túloldalra, midőn kinyúlt egy gépkocsiból, és a karomnál fogva berántott maga mellé a hátsó ülésre.

— Velünk jössz! — mondta elégedetten — és megnézed a legújabb létesítményemet Bodrogalsófelsőn. A legkorszerűbb követelmények szerint készült, saját terveim alapján. Hanyatt fogsz esni, ha meglátod.

Másfél óra múlva csakugyan hanyatt estem, a gépkocsi olyan váratlanul fékezett. A betonút ugyanis hirtelen véget ért a mező kellős közepén, pár száz méterrel egy gyártelep külsejű épületcsoport előtt. Az út szélén számos teherautó állt, mindenféle holmit: vasrudakat, szenet, cementet rakodtak le róluk a mezőre. Görbe gyalogösvények vezettek innen a gyárkapuhoz, s több száz munkás jött-ment az ösvényeken, vödrökben, tróglin és szatyorban szállították a nyersanyagot befelé.

— Mit szólsz hozzá! — vágott hátba Hudák. — A gyártól fél kilométerre rakodunk ki! Innen kerül kézi erővel minden anyag az üzembe! Majd látni fogod, hogy minálunk a legnehezebb munkát sem gépesítettük, megfelelvén a korszerű követelményeknek.

Mosolyogva bólintottam, mert bizonyos voltam abban, hogy Hudák megbolondult az iparosítás során, de a velünk érkezett vendégek érdeklődve nézegettek, sőt volt, aki filmfelvevő-géppel is dolgozott, hogy megörökítse a látnivalókat.

A gyárkapu előtt hatalmas tábla hirdette: „Munkásokat korlátlan számban felveszünk!" Pedig az udvaron nyüzsgött a nép, kézi fújtatókkal álltak körül egy üstöt, ami alatt koksz izzott.

— Itt olvasztjuk a vasat! — ujjongott Hudák. — Nem ám martinkemencében, amely egyáltalában nem felel meg a korszerű követelményeknek! És nem hengerelünk ám! Száz-száz ember kalapál egy-egy vasrudat, míg kinyúlik! Villanyáram egyáltalában nincsen bevezetve ebbe a létesítménybe, még a konyhában is sparhelton készül az üzemi koszt! De látom, nem értesz meg!

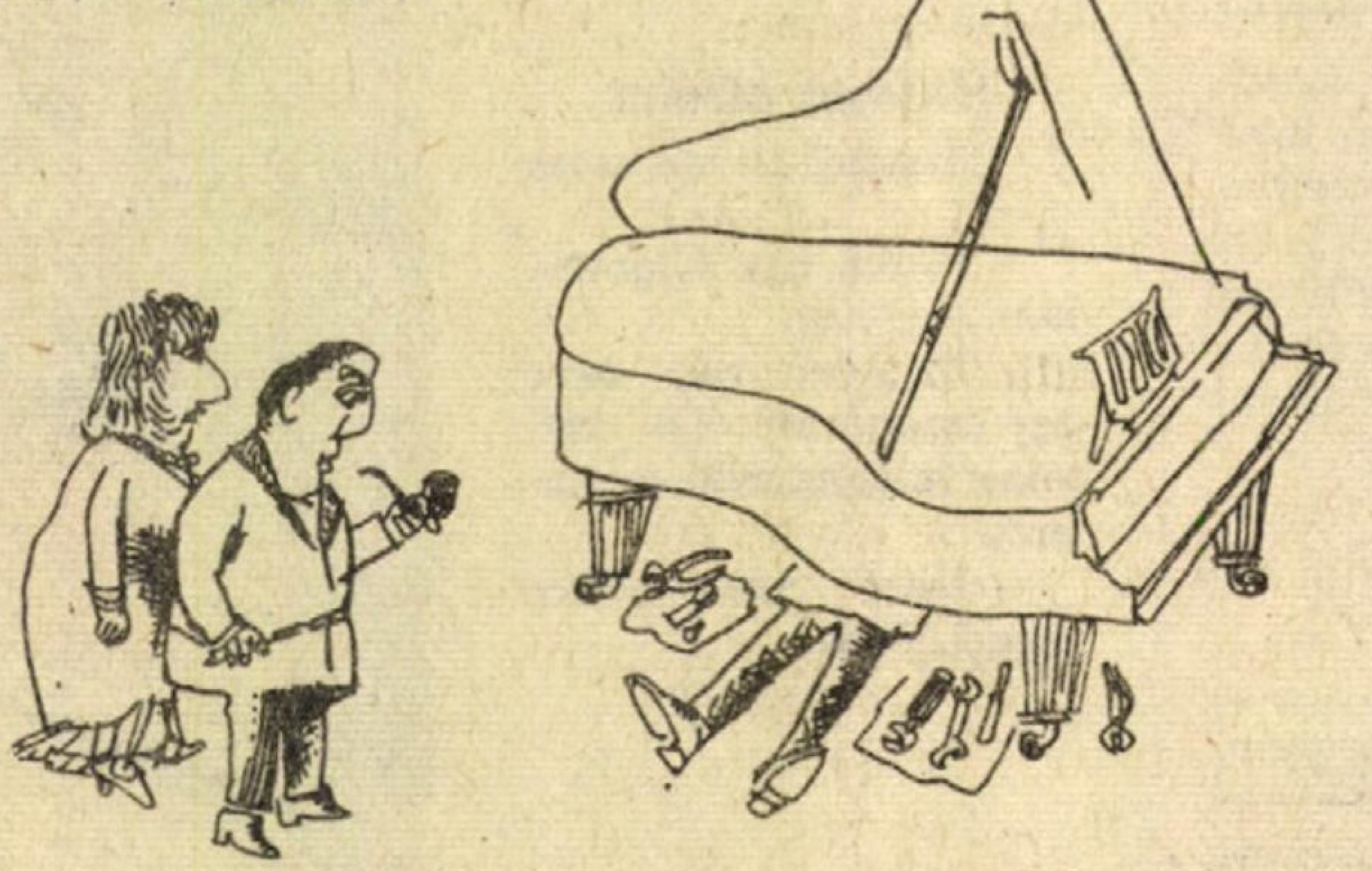
Leültetett, megkínált egy cigarettával és elmondta:

— Ha nem tudnád, a korszerű iparosítás egyik legelső feltétele, hogy a fővárost tehermentesítsük, hogy vidéki létesítményekkel csökkentsük Budapest túlzsúfoltságát. Nos, én tavaly egy korszerűnek hitt üzemet létesítettem Szattyánpusztán, egy egész modern gömbgyárat. Hetvenmilliós beruházás volt, automata emelők rakodták ki a vasúti kocsikból a nyers téglalapokat, szalag vitte a háromszögelőbe, ott mágneses tér bontotta fel a térfogatoláshoz, de nem részletezem, úgysem érted a technológiáját. Elég, ha annyit mondok, az üzem elkészült, és akkor derült ki, hogy mindössze három ember kellett az egész létesítményhez, egy kapus, egy elektromérnök, és egy ügyeletes tűzoltó. A többit a gyár automatikusan elvégezte. Így derült ki, hogy mennél korszerűbb egy üzem, annál kevésbé felel meg annak a követelménynek, hogy munkaerőt vonjon el a fővárostól. S megfordítva: mennél korszerűtlenebb lesz egy vidéki létesítményünk, annál korszerűbben teljesíti majd azt a korszerű követelményt, hogy munkaerőt kössön le vidéken is.

Mielőtt megölelhettem volna Hudákot, egy kerékpáros postás karikázott elénk és Hudáknak táviratot adott át, melyet feltépett, elolvasott, s arca elborult. Reszkető kézzel nyújtotta felém a táviratot.

Az állt benne, hogy a bodrogalsófelsői üzemről érkezett kitűnő jelentések alapján az illetékes minisztérium az üzemet tanüzemmé kívánja kijelölni, s utasítja Hudákot, intézkedjék az üzem Budapestre való felköltöztetése tárgyában.

FUSI-MUNKA

— Biztos, hogy ez zongorahangoló?

A fenti humoreszket, és rajzot Somogyi Pál és Hegedűs István „Futok a pénzem után" című most megjelent kötetéből közöljük.

(Kossuth Könyvkiadó)

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Bécsben jártam nemrég, s az ottani magyaroknak arról számoltam be, mi „újság" van odahaza – a magyar nyelvben. Erről a kirándulásról hoztam az alábbi két – nyelvésznek is tanulságos – apróságot. (Vagy *sztorit*, ahogy ma itthon minden ilyesmit nevezni illik.)

A belvárosban sétálgattunk egy régi ismerősömmel, aki hovatovább már tősgyökeres bécsinek számít. Itt is, ott is honfitársakba ütköztünk, szinte úgy látszott, állandó tartozéka a bécsi utcasarkoknak, hogy „négy-öt magyar összehajol" – egy szatyor fölött. Mindegyik kis csoport izgatottan, lelkesen nézegette, mutogatta a *bolmit*, mintegy beszédes illusztrációjaként a szó származtatásának: *bol mit* lehetett a legjutányosabban vásárolni. Mellettük elmenőben ilyen varázsmondóka-töredékek ütötték meg fülünket: ezt a *Feketétől*... ezt a *Kleintől*... ezt a *Friedtől*... Ezen morfondírozva értünk a Heiligenstätterhof nevű terecskére. Egy üzlet előtt hirtelen megtorpant kísérőm, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

– Nahát! Ezt nézze meg!

Néztem. A nagy sötét ajtón ez a szó díszelgett hatalmas betűkkel: *Ewiglichtől*.

Csak álltunk és döbbenten néztünk hol egymásra, hol a feliratra. S mindketten pontosan ugyanazt gondoltuk: Miért kellett ilyen hivalkodó módon a világ tudtára adni, hogy ezt meg az *Ewiglich*-től vették?

S ahogy bámulom az elképesztő, „óriási" reklámot, egyszer csak világosság gyúl bennem: Bécsben vagyunk! Nem magyarul kell nézni ezt az ajtót, hanem németül: Örökmécsbe *(Ewiglicht)* való olajat *(Öl)* árulnak az üzletben...

A másik:

Kedveskedik a hallgatóság az előadás után, hogy milyen sok szorgalmas hallgatója van Bécsben is az Édes anyanyelvünknek. Legfeljebb néha egy kissé más a hatása előadásunknak, mint várnánk. Íme, a bizonyság:

A vasárnapi ebédet fogyasztja egy itt élő magyar család. Az öt év körüli kisfiú gondokba mélyedve kanalazza a levest. Egyszer csak odafordul édesanyjához:

– Anyu, mondhatom azt, hogy *kéjnők?*

Dermedt csönd. Anyu azt se tudja, hova legyen a meghökkenéstől.

– Mi? Mit akarsz?

– Azt, hogy a *kéjnők* az jó?

A szülők elképedve, tanácstalanul néznek egymásra, s értetlen csodálkozással a kisfiúra.

– De hogy jut ilyesmi eszedbe? Hol hallottad ezt a szót?

– Hát a Lőjincze bácsitól.

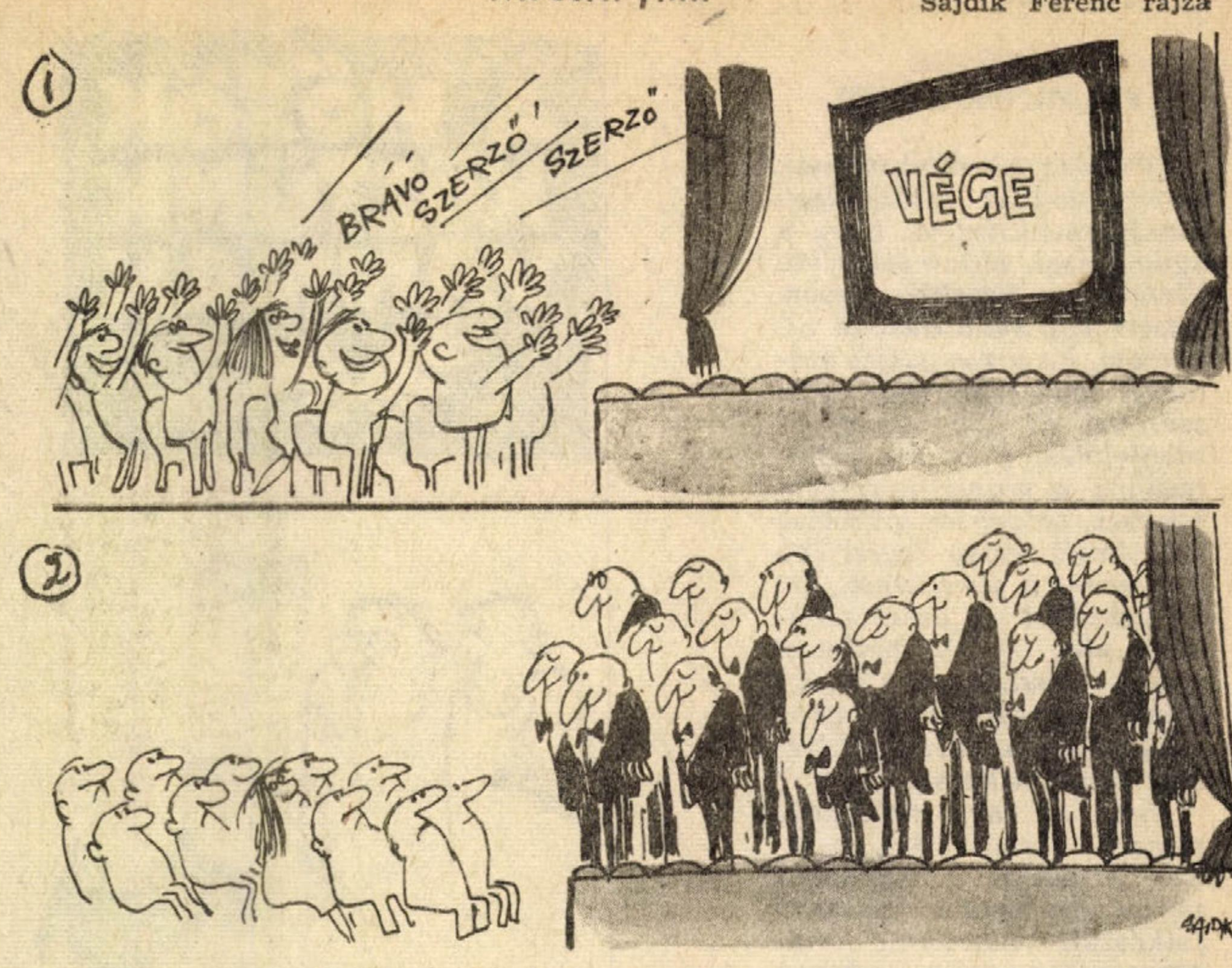
Óriási az elszörnyedés. – A Lőrincze bácsitól?!

– Igen. Ő mondta, hogy melyik a helyes, *akajnánk* vagy *akajnók, kéjnénk* vagy *kéjnők*.

Lőrincze Lajos

Modern film

Sajdik Ferenc rajza

KEDVES LUDAS!

„Azonnali belépésre felveszünk francia és angol szakmunkásokat" — hirdette a Népszavában a Fővárosi Mértékutáni Szabóság. Miért nem a párizsi és londoni lapokban adták fel ezt a hirdetést? Miből gondolják, hogy a Népszavát a *francia* és az *angol szakmunkások* is olvassák? Vagy lehet, hogy francia- és angolszabászatban jártas *magyar szakmunkásokat* keres a cég? De akkor miért nem azt hirdeti?

B. J.
Budapest

Hallottam egy kedves viccet, megírom, hátha önöknek is tetszik:

Fehér és Fekete találkozik az utcán.

— Miért húzod magad után azt a spárgát? — kérdezi Fehér.

Mire Fekete:

— Próbáltam magam előtt tolni, de nem megy...

F. E.
Heves

A Népsportban olvastam az NDK-nak a kerékpáros békeversenyen induló csapatáról: „Együttesük *átlagos* életkora 147 év. Pontosan annyi, mint a magyar csapaté." Hogyan fogják bírni a hegyi szakaszokat ezek a magyar és német öregfiúk? Vagy talán az életkoruk összege 147 év?

Sz. W.
Bp. II., Pasaréti út

Már évekkel ezelőtt megígérték, hogy a József Attila lakótelep kap egy KERAVILL-boltot. Egészen felvillanyozódtunk erre a hírre! Sajnos, az ígéret teljesítéséről azóta megfeledkeztek. Úgy látszik, valahol rövidzárlat történt!

G. É.
Bp. IX., Toronyház u.

Kérem, hívják fel rajzolójuk figyelmét, hogy ő nehogy úgy motorozzon, mint a „Serkentő" című rajzán (a Ludas ez évi 18. számában) a téesz-elnök és az agronómus-lány, mert a rendőrség legkevesebb 100 forint „bukósisak hozzájárulást" fog kérni tőle!

Á. O.
Fegyvernek

Telepünkön nemrégiben javították a vízvezetékcsöveket. Az utcán kiásott gödörnél az én lányom, Évike, mindennap lelkesen statisztált. Aztán — Évike legnagyobb sajnálatára — a munkások betemették a gödröt. Pár nappal később a gyerek Kispestnél a villamosból látott egy ugyanilyen körülkerített gödröt, mire megszólalt:

— Nézd, anyukám, elhozták ide a mi gödrünket!

K. P.
Lakatos úti lakótelep

NINCSEN ÚJ A NAP ALATT!

Damaszkuszi jelentés szerint Szíriában, Latakia városától északra egy ősi település romjai között agyagtáblát találtak, amely azt bizonyítja, hogy a föníciaiak már mintegy 3000 éve feltalálták a gyorsírást. Francia tudósok szerint ez a gyorsírás már az egyszerűsített formája volt annak a jelrendszernek, amelyet a föníciaiak a szomszédos babilóniaiaktól és az asszíroktól vettek át. Arra nézve egyelőre nincs adat, hogy az egykori föníciai titkárnők csinosak voltak-e, és tudtak-e jó feketekávét főzni.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉRÉSRE FELMUTATANDÓ!

Példásan körültekintőnek tartom azt az intézkedést, amely meghiúsítja, hogy a nyugdíjasok villamosbérlete illetéktelen kezekbe jusson. Amint egy tudósításban olvastam, ha a nyugdíjas személyi igazolványában nem szerepel az „500 forintos" megjelölés, a bérlet kiváltásához a munkáltató cégjelzéses, bélyegzős igazolása kell arról, hogy legfeljebb 500 forint a jövedelme. Ezt az igazolást — és ez ragadott meg — a bérlettel együtt visszakapja a nyugdíjas, hogy villamoson vagy autóbuszon az ellenőr kérésére felmutathassa.

Nos, ez az intézkedés minden szempontból hasznos. A bérlet kiváltásakor ugyan egy erre a munkára felkészült tisztviselő már megnézte a papírt, de hátha nem volt kellően felkészülve, és 500-nak nézte az 5000-et? Ám ezen túlmenően: mivel most a jegy-

egyszerűsítés nyomán csökken a közlekedési eszközön vizsgálandó papírféleség, gondoskodni kell az utánpótlásról. Íme, már van is eredmény. A gondos ellenőr nem elégszik meg a bérlettel, elkéri a papírt, és ha meglátja, hogy a fogantyúba kapaszkodó nyugdíjas nem 500-at, hanem csak 380-at keres, azonnal elkiáltja magát: „Kérek egy ülőhelyet!" Persze: egy papír — nem papír. Még 8—10 féle iratot kell kitalálni felmutatás céljára. Azután kezdődhet az újabb egyszerűsítés: hogy az ellenőrnek ne kelljen annyi papírt megnéznie, és az utasnak se kelljen annyi papírt magánál hordania, jelvény hozandó forgalomba „500 Ft" felirattal. S mindenki, aki akarja, kitűzheti a kabáthajtókájára a megfelelő összeget dokumentáló jelvényt. A mellék-jövedelem részére természetesen célszerű kisebb jelvényt forgalomba hozni, ami a hajtókán belül is viselhető. Így, ha meglátunk majd — mondjuk — egy 1800-ast, nem a 63-as villamoson, hanem 65-ös Opelon, érdemes a hajtóka mögé is nézni.

Földi Iván

A HŐSÖK KÖZTÜNK VANNAK

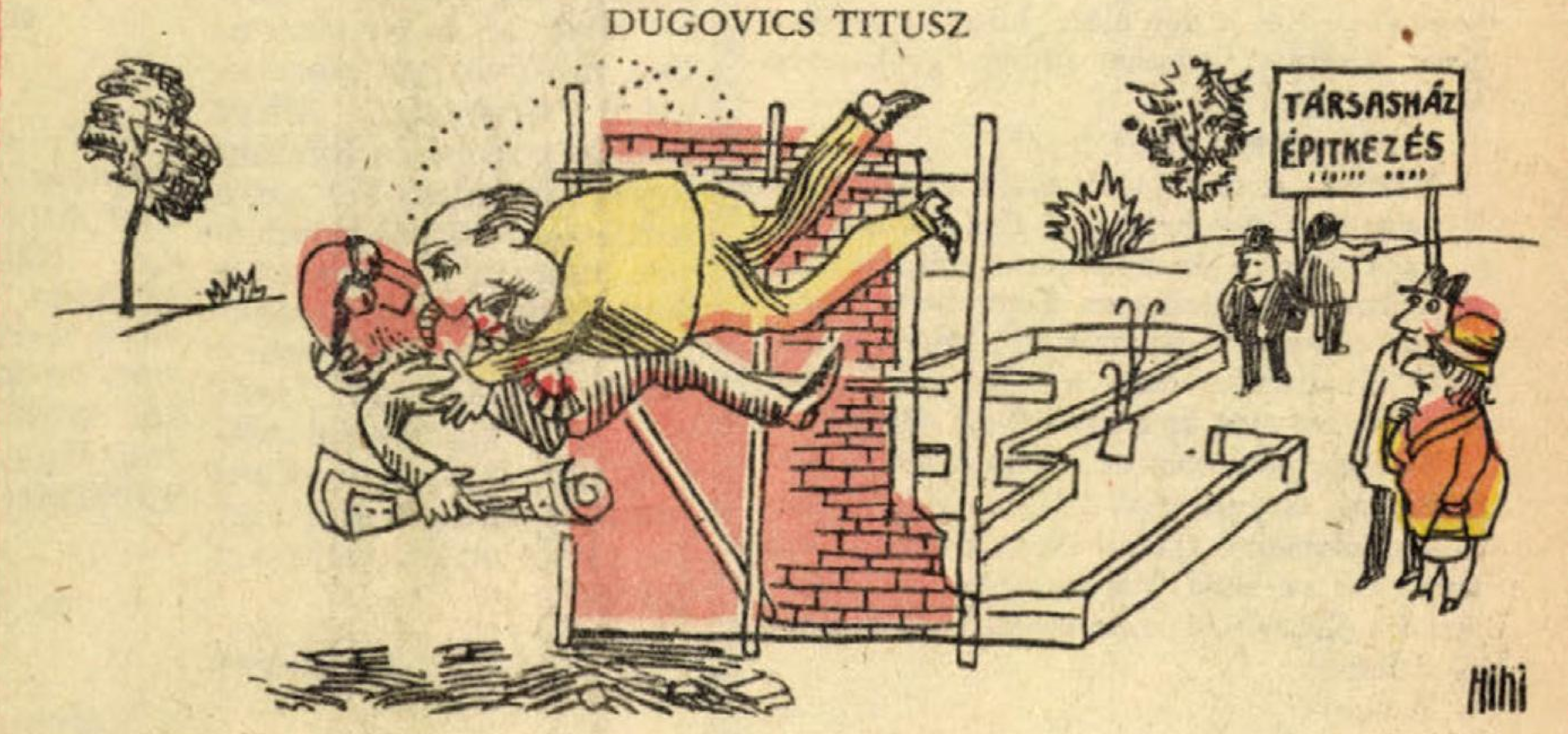

– Megint nem adott borravalót! . . .

A HŐSNŐ

DUGOVICS TITUSZ

– Maga miatt úszott el a pénzünk!

MAI MUCIUS SCAEVOLA

– Vállalom a kezességet!

A NAGYMAMA

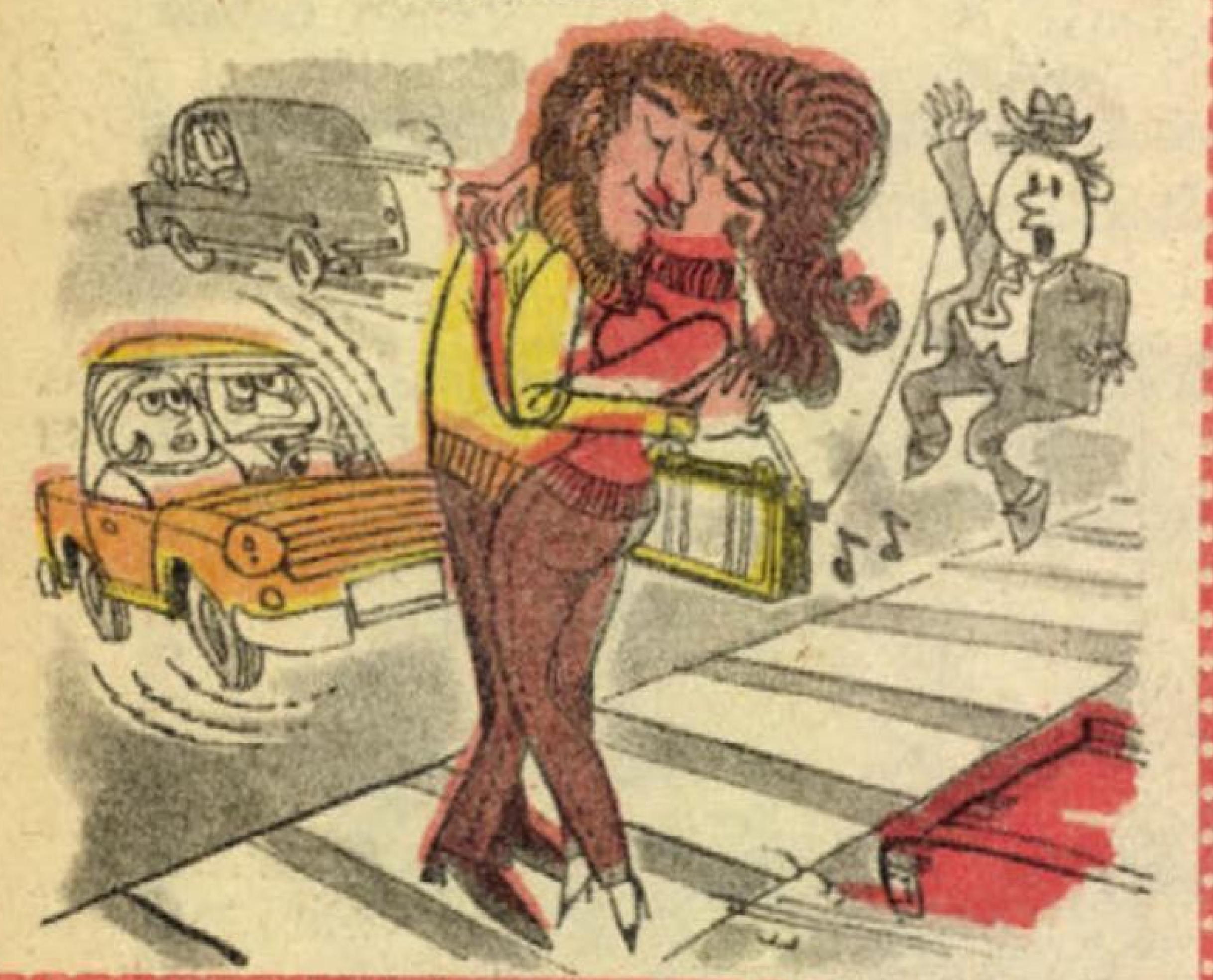

– Mi az, ma az egész ház moziba megy?

– Az nincs meg tíz deka!

A ZEBRÁN

– Kaphatnék egy pohár sima vizet?

AZ IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

– Én nem szeretem Brecht-drámáit!

TAPASZTALT EMBER

VAKMERŐ TETT

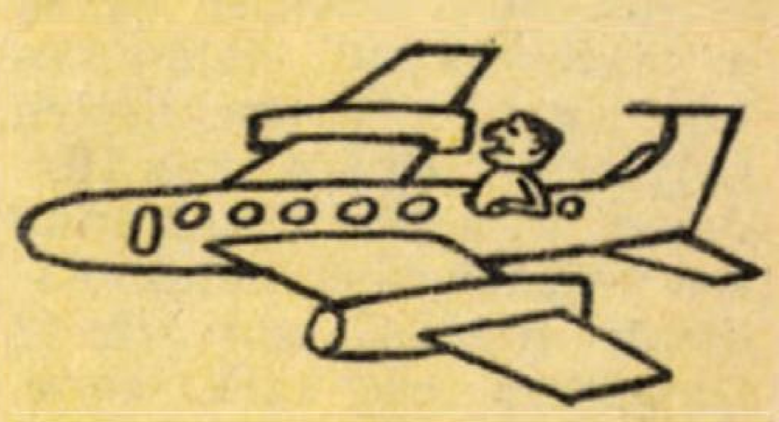
– Most rágyújtok egy Árpád-szivarra!

BUDAPEST—PÁRIZS:

TÍZ PERC

Példátlan lassúsággal cammogtak eddig az utasszállító repülőgépek. Alig 700 kilométeres óránkénti sebességgel. Ki bírja türelemmel ezt a lassú tempót? De szerencsére megjósolták – mint azt olvashattuk –, néhány esztendő múlva már óránkénti tízezer kilométeres sebességgel szállítják a közönséget a rakétagépek. Tíz percig fog tartani az út Budapesttől Párizsig. Ennyi ideje mindig akad az embernek egy kis levegőváltozásra.

Beleringatván magam a jövendőbe, elhatároztam, hogy kipróbálom az új járatot. Volt egy szabad délutánom, és némi megtakarított pénzem, no gyerünk Párizsba. Megiszunk egy kávét a Champs Elysées-n, aztán haza. Micsoda perspektíva! Néhány

évvel ezelőtt, mondjuk 1966-ban, a Körúti ásatás idején tíz percbe került, amíg az ember átjutott az Emkétől a Közértig.

Gyorsan beadtam az útlevélkérelmemet. Három nap alatt beszereztem a szükséges iratokat. A hivatalban közölték, hogy harminc nap alatt választ kapok. De nem tartották be az ígéretüket, és már 18 nap alatt megérkezett postán a várva várt okmány. Rohantam a francia követségre, kedvesen fogadtak, nem is kértek mást a két fényképen kívül, csak meghívó levelet, azt is beszereztem rövid két hét alatt. Máris beadtam a kérelmemet, és a vízum két hónap múlva a zsebemben, illetve az útlevelemben pompázott.

– Szerencsés ember, – jegyezte meg a sorban egy asszony, aki három hónap óta várakozott.

Most már csak helyet kellett foglaltatni a gépen. Képzelhető, hogy másnak is van tíz percnyi szabad ideje, és így sokan készültek Párizsba. De szépen könyököltem, és három hét múlva rám került a sor.

Gyors számvetést csináltam: az előkészületek 110 napig tartottak, hozzávesszük még oda-vissza a kétszer tíz percet, ez összesen 2640 óra és 20 perc. Ha elgondolom, hogy múlt századbeli őseink postakocsin hetekig baktattak ezen az úton?!

(stella)

Csőrepedés

Egyszerre csak elapadtak a vízcsapok, néhány cseppet még kiköhögtek magukból, majd levegőt fújtak ki, aztán már azt sem. Csőrepedés, elzárták a vizet. És még csak nem is figyelmeztették a lakosságot, hiszen a katasztrófák és más technikai elemi csapások nem szerepelnek az előjegyzési naptárakban.

A Szahara közepén éreztem magamat, víztelen égitesten, Dante poklában, amely tudvalevőleg tűz- és nem vízbőségéről nevezetes. Hirtelen fürödni szerettem volna, majd régen nem ízlelt csapvizet akartam inni, s idegenkedve néztem a kristályvizes üvegre, amely a maga bugyborékoló szénsavával felfújja az embert. Honnan lehetne vizet szerezni? Nem szívesen kérek a szomszédoktól, talán nekik sincs, s kényelmetlen helyzetbe hoznám őket. Hirdessek újságban? Szélhámosok karjába kerülhetek. Állítsak magam elő vizet? Oxigénem még csak lenne, de honnan vegyek hidrogént? Hidrogén-szaküzletben? Bizományi áruházban? Az IKKÁ-ban? Hívjam fel telefonon a Vízügyi Főigazgatóságot? Kár az egy forintért, mert fogadni mernék, hogy az a kartárs, aki ezeket az ügyeket intézi, házon kívül van.

Hát igen! Ez a szervezetlenség! Legjobb kútfúróinkat Afrikába küldjük! A drága belvizeket levezetjük, ahelyett, hogy a háztartásokat látnánk el friss ivóbelvízzel. A Duna vizét külföldre engedjük, holott lám, idehaza is szükség van rá.

Nagyon mérges voltam, és a pokolba kívántam az elektronikát, a kibernetikát, az asztronautikát. Mi haszna annak a rengeteg tudományos csodának, ha egy ócska vízcsap is csődöt mond? Két űrhajót már össze tudunk kapcsolni, de a vízcső szétmegy. A sima Holdra érés pedig nem pótolja a sima vizet. Megnyílik előttünk a világűr, és közben elzárják a vizet. Vajon mikor nyitják meg ünnepélyesen, beszédekkel, szalagelvágással? Felebarátaim! Mi az emberi boldogság titka? Hangnál gyorsabb repülőgép? Atommeghajtású tengeralattjáró? Mars-rakéta? Víz, víz, víz!

Közben a rádión keresztül nyugtatgatták az eltikkadt lakosságot, hogy a Vízművek teljes kapacitással dolgozik a főnyomócső megjavításán. Főnyomócső! És mi van az alnyomócsővel, a helyettes nyomócsővel, és a nyomócsőhelyettessel? És mi az, hogy teljes kapacitás? Mind a két csőjavító ott van, vagy csak az egyik?

Felhívtam telefonon a Vízműveket.

— Mit óhajt! — kérdezték.

— Vizet! — hörögtem, és letettem a kagylót.

Úgy látszik, mégis sikerült felébresztenem az illetékesek lelkiismeretét, mert egy félóra múlva biztató köhögések és köpködések után megindult a víz.

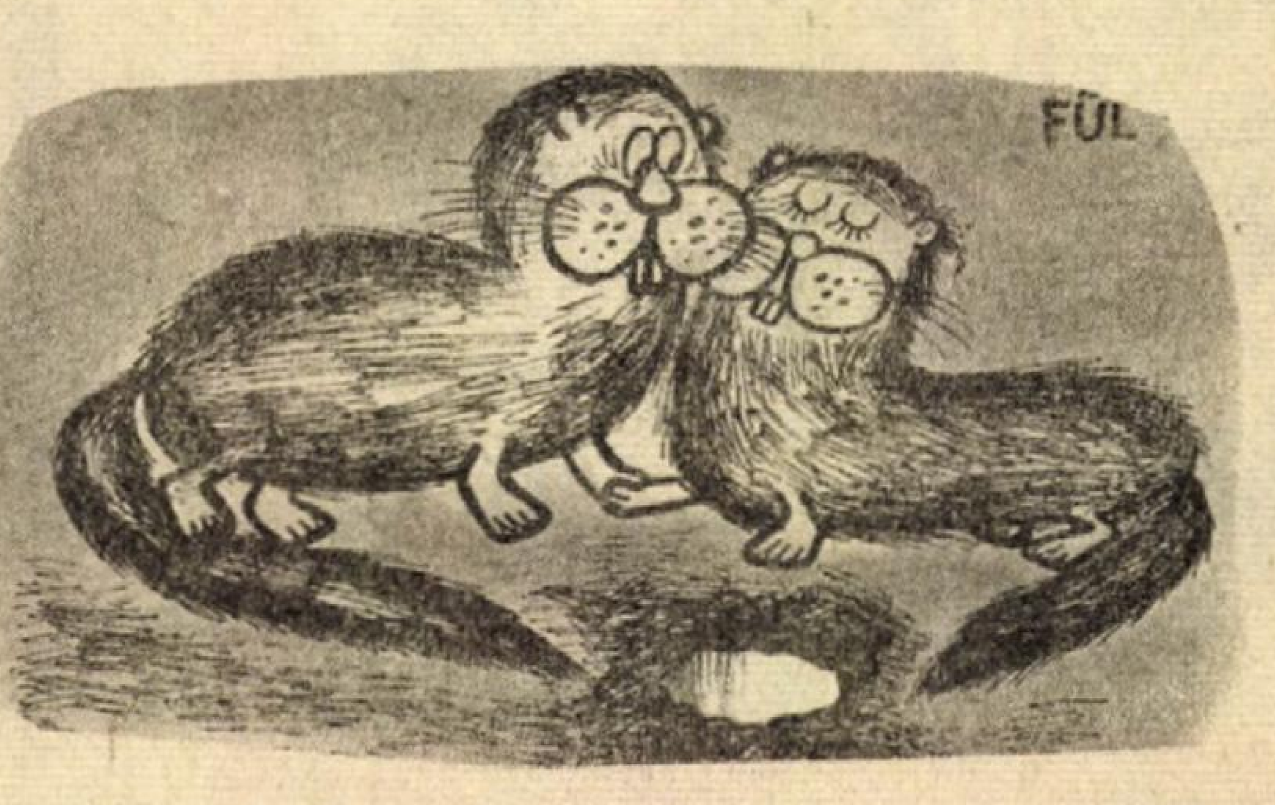
Meghatottság fogott el. Igen, az emberi géniusz! Áldott civilizáció! Milyen könnyen boldoggá tudják tenni az embert! Elég elfordítani egy kis kart, s már ömlik belőle az életet adó friss, hideg víz. Egy kicsit klóros, de milyen jól áll neki! Milyen csodálatos találmány! Nem kell lemenni a folyóra, a tóra, a hegyoldalba, vízvezeték vezeti a vizet a lakásba, a konyhába, a fürdőszobába!

Szép az élet, jók az emberek, udvariasak a kiszolgálók, javul a közlekedés, emelkedik a magyar filmek színvonala, és majd csak kialakul a válogatott csapat. Megoldjuk az energiakérdést, és eljutunk a Holdra.

„Ember!" Büszke szó ez!

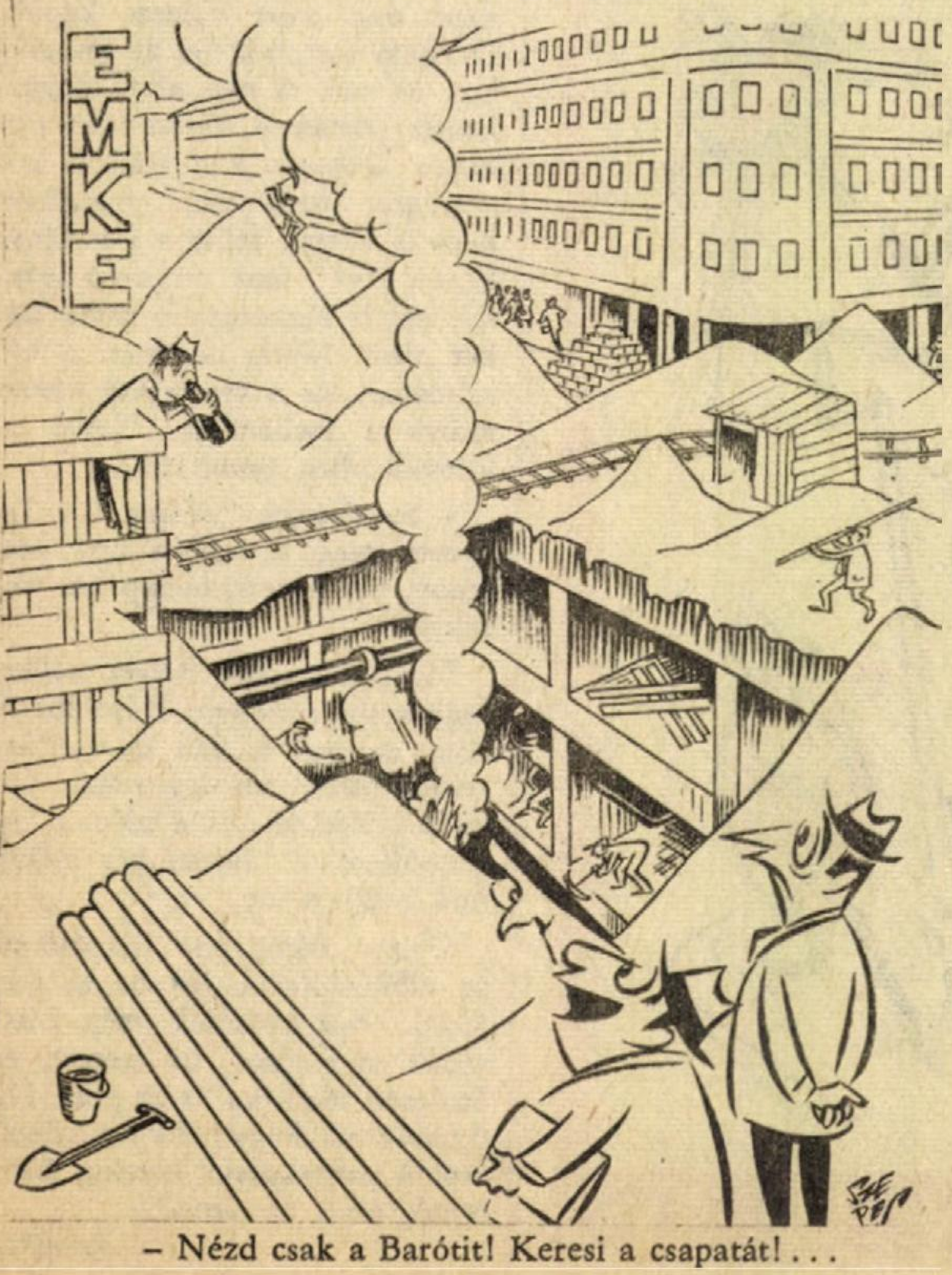
Feleki László

Szívdöglesztő hörcsög

– Jöjjön be hozzám, megmutatom a vetőmag-gyűjteményemet.

Foci Feri az Emkénél

– Nézd csak a Barótit! Keresi a csapatát! . . .

Szilánkok

AGGLEGÉNY

Szegény, olyan társtalan, hogy esténként felhívja a pontos időt, és azzal beszélget.

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓN

– Mi van a régiekkel? A kis Tárnoki?
– Megnősült.
– Krecsányi?
– Elvált.
– Drahovecz?
– Lecsukták.
– Mocsoládi?
– Kiengedték.
– Istenkém, hogy megy az idő! Csak egy éve, hogy érettségiztünk . . .

ÖRÖKBEFOGADÁS

Szomszédomék, Lajos bácsiék, sok évvel ezelőtt örökbe fogadtak egy fiúgyermeket. Ma már felnőtt, jól kereső férfi. Lajos bácsi a napokban megilletődve mondta:

– Soha nem éreztettem a gyerekkel, hogy mostoha. Úgy neveltem fel, mintha édes, vér szerinti gyerekem lenne.

– És ő?

– Szintén úgy viselkedik, mintha vér szerinti édes fiam lenne. Felém sem néz.

IDEÁLIS HÁZASSÁG

– A férjem tengerésztiszt. Minden évben csak két hetet van idehaza. Mit tegyek, hogy a házasságunk boldogabb legyen?

– Asszonyom, arra a két hétre utazzon el maga.

(galambos)

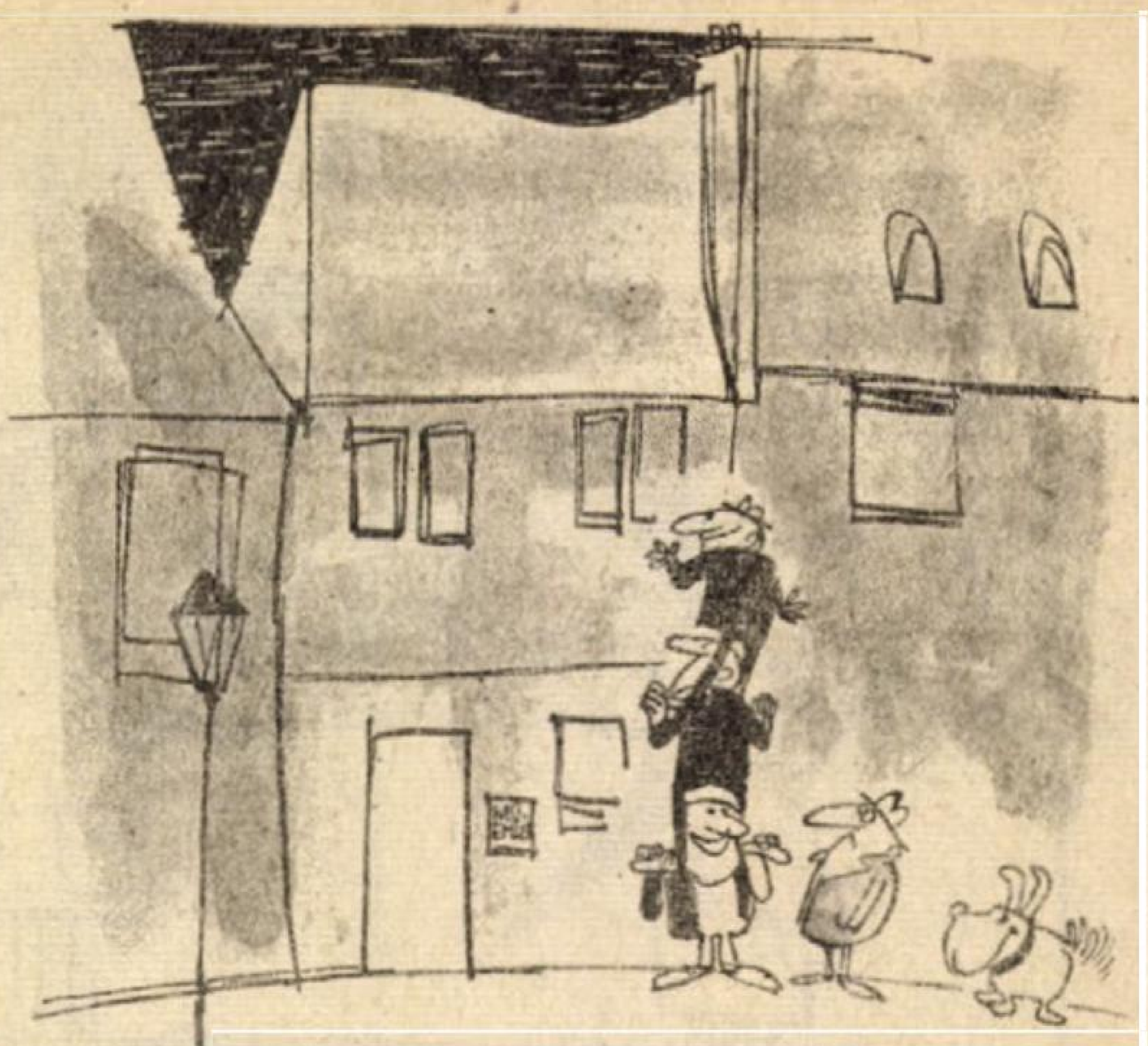
ESZTERGOMI SÉTA

VÁROSKÉP

AZ ESZTERGOMI BÉG HÁZÁNÁL

Sajdik Ferenc rajzai

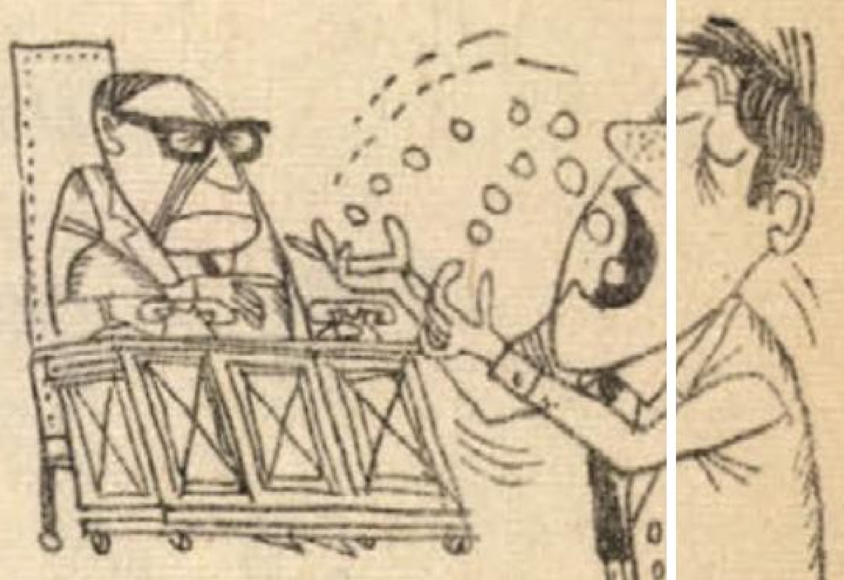

– Hátha megvan még a hárem . . .

– Ez semmi, látnák csak nyáron a turistákat! . . .

MEGESZ A MÉREG!

Midőn jó vekkerem csöng a virradatra,
Salvusos poharam ürítem a napra!

A Trioxazinból is beveszek egyet,
Ha fölbosszantanak, hogy ne veszekedjek.

Ha a közérzetem ezután se stimmel,
Önkezelem magam négy Vegacillinnel.

Hogyha busszal megyek, de főleg, ha taxin,
Antitoxin gyanánt jót tesz egy Andaxin.

Bágyadtságom miatt a főnököm megint,
Így a Centedrinhez kell fordulnom megint.

Üzemi koszt után gyomrom: viharzóna,
De felüdít egy kis szódabikarbóna.

Tűnődjek aztán az epegörcs okain?
Megoldja e kérdést, s görcsöm' a Troparin.

Délután fogam fáj, vagy gyomrom nyomorog
S csak némi enyhülést hoznak a Dolorok.

Este kiköhögöm az egész napi port
S azonnal benyelek néhány korty Fagifort.

Álmatlanság ellen csupán egy szer bevált:
Éjfélkor bedobok 2 x 1 Sevenalt.

Így alszom öt órát s másnap kezdem újra,
De van itt egy kérdés, mely oldalam fúrja:

Nem értem, mért vagyok egész évben beteg
S mások vajon mitől oly egészségesek?

Kaposy Miklós

Pesti tudósítónktól

Azt mondja az egyik ideges ember a másiknak:
— Rettenetesen fáj a fejem!
— De hiszen ma nincs is frontátvonulás.
— Akkor attól. A szokatlan időjárás is árt!

*

Régi barátom, Jerome David Salinger, az ismert amerikai író fejcsóválva panaszkodott nekem a minap:

— Nincs szerencsém magyar fordítóimmal. Regényemet a felismerhetetlenségig eltrágárosították, a „Kilenc történet" egyikéből viszont az derül ki, hogy amerikai létemre nem értek a base-ballhoz. Mert aki ebben a sportágban középcsatárról és balösszekötőről beszél, az nyugodtan megkérdezheti egy öttusázótól, hogy hány góllal győzött a rúdugrásban.

*

A napokban a rádiómesét egy édes kisfiú mondta el, ízes tájszólásban:
— Raóka-baóka, az is jó . . .
Meg kellett enni!
Volna egy javaslatom a rádió számára. A felnőtteknek mindig gyerekek mondjanak mesét, a gyerekeknek viszont felnőttek.

*

Közeledik a nyár. Ez abból is látszik, hogy egyre kevesebb a joghurt. Biztosan nincs kapacitás. De legalább joghurt lenne!

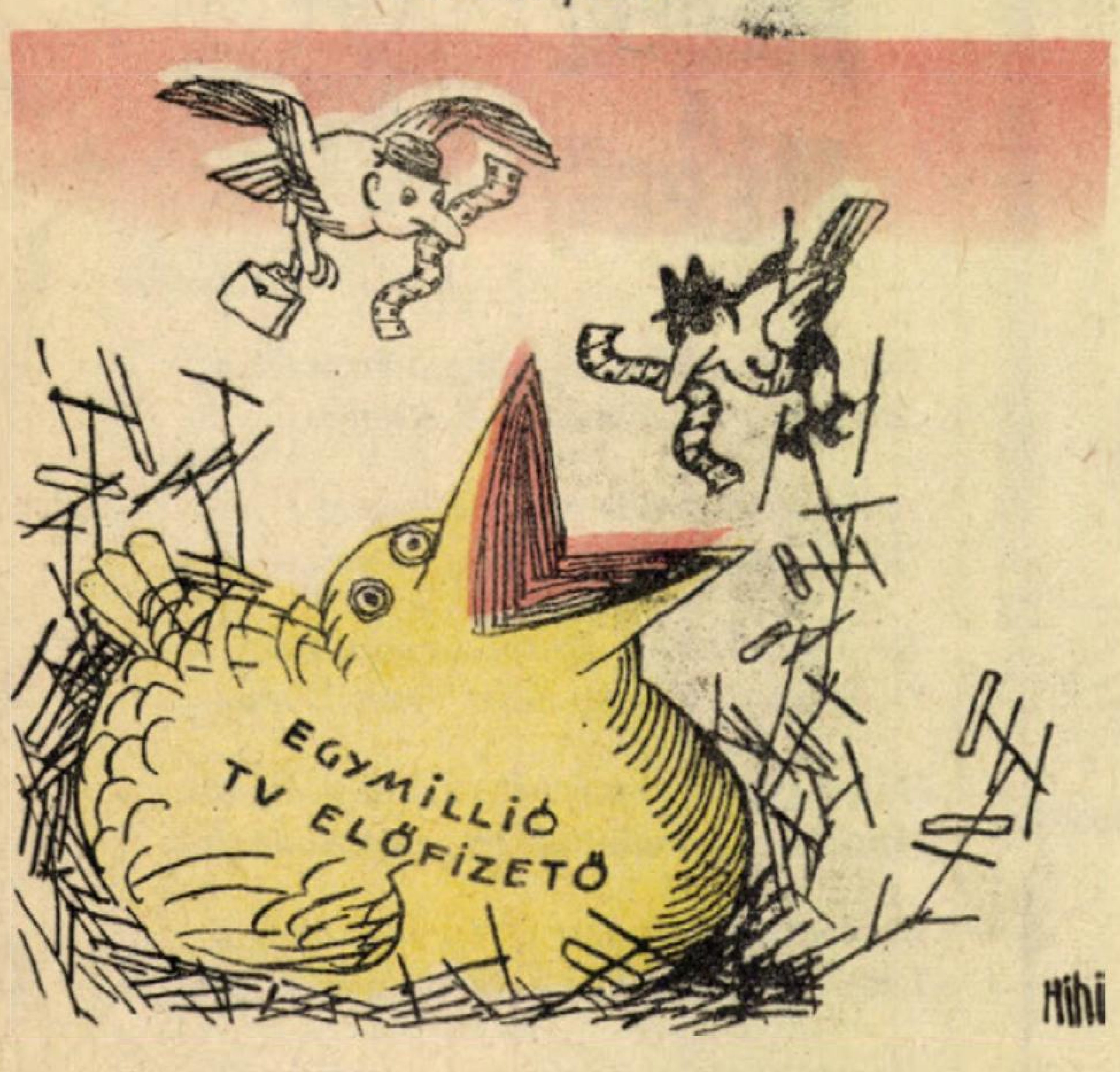
f. l.

Modern postahivatal

Várnai György rajza

Falánk fióka

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss megkérdi Nagytól, hogy miért jár olyan savanyú ábrázattal közös barátjuk, Prepatics.

— Mert rosszul spekulált a házasságával.

— Hogyhogy?

— Elvett egy csúnya nőt nagy hozománnyal.

— Na és?

— És ahelyett, hogy a feleségét verte volna el, és a hozomány maradt volna meg, ő a hozományt verte el, és a felesége maradt meg.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÁLLAMTITOK A PORCELÁNÜZLETBEN

Egyik barátnőm külföldön él. Levélben kérte tőlem a herendi porcelánok prospektusát, hogy addig is, amíg külföldi képviseletünkkel kapcsolatot teremt – kissé tájékozódhasson formák, színek, árak szövevényében.

Feltárcsáztam az ARTEX Külkereskedelmi Vállalat propagandaosztályát.

– Minek a kartársnőnek herendi prospektus? – kérdezték a Nádor utcából.

– Külföldön élő barátnőmnek szeretném küldeni.

– Kérem, ez nem olyan egyszerű ügy!

– Miért?

– Prospektusokat nem lehet csak úgy „ajándékozgatni".

– A prospektus, kedves kartársnő, arra való, hogy a vevő kedvét felkeltse a vásárláshoz, informálja az árak és beszerzés lehetőségeiről.

– Ne tessék engem kioktatni! Prospektust nem lehet kiadni! – mondta a hang a Nádor utcából.

Végül is elhatároztam, felkeresem személyesen a vezérigazgatót.

Bejelentés után a titkárnő közölte velem: a vezérigazgató **szívesen** fogad a jövő héten, **amennyiben** nem akarok erről, arról, meg amarról **beszélni** ... – **szóval**, eleve elvágta annak lehetőségét, hogy valamit kérjek.

Nem maradt más hátra, a titkárnőnek adtam elő kérésemet. A hűvösen udvarias mosoly egyszerre félelmetesen megfagyott.

– Nem adhatunk senkinek prospektust!

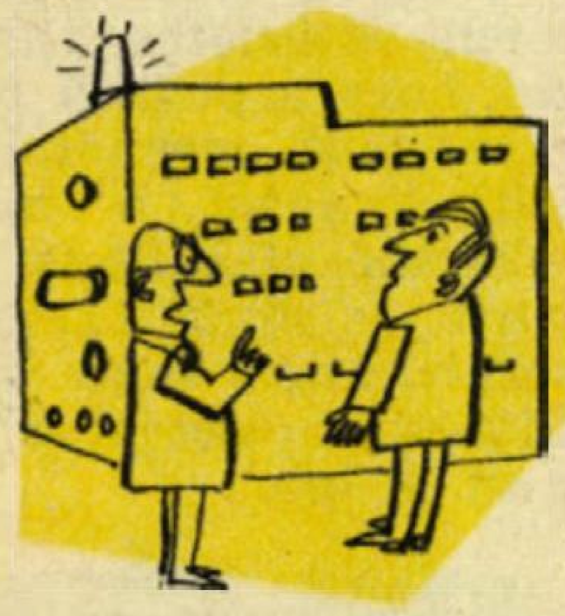
*

Kedves ARTEX Külkereskedelmi Vállalat! Ne legyenek óvatosak ott, ahol nem kell óvatosnak lenni! Ne csináljanak államtitkot egy prospektusból!

Szepes Magda

Hagyaték és hagyomány

Köbvonó Demeter hites matematikus barátom bizalmasan közölt velem egy titkot. Tudom, illetlenséget követek el, mikor ezt a titkot elfecsegem. De szerintem senkinek sincs joga ahhoz, hogy egy mindenki számára

sorsfordulatot jelentő fölfedezést a közösség előtt eltitkoljon.

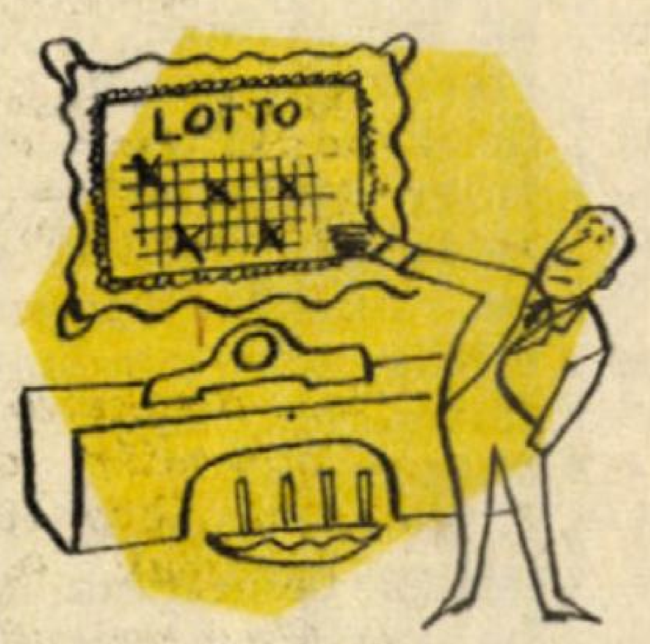
– Ide hallgass! – mondta Köbvonó e bizalmas órán. – A kibernetika segítségével kiszámítottam, hogy ha egy lottócédulán mindig ugyanaz az öt szám szerepel, háromszáz év alatt egyszer biztos az ötös találat. Biztosabb, mint az egyszeregy – a kibernetika nem téved.

Hát szabad ilyen végzetes horderejű felfedezést suba alatt tartani? Milyen mélyenható problémákat old meg. Itt van mindjárt az örökség és a családi hagyomány kérdése. Azelőtt a régebbi világban a derék ős legfőbb törekvése az volt, hogy hagyatékában mi jut majd csemetéinek és azok későbbi leszármazottainak. Várkastély, vagyon, földbirtok, iparvállalatok, amelyek miatt nemcsak az utódok hálájára számított, hanem családi hagyományként büszkén megőrzik a szerző és alapító ős emlékét. Akár rablólovag, tengeri kalóz, hadvezér, bankvezér, vagy valami modernebb fosztogató volt is. Mindez nemcsak bőséget jelentett az utódok számára, hanem predikátumokat, címeket és rangokat.

De hát az ilyesmi nálunk végleg megszűnt. Ám most itt van Köbvonó Demeter nevezetes fölfedezése. Ez a hagyaték és hagyomány kérdésének örömmel fogadott új megoldása.

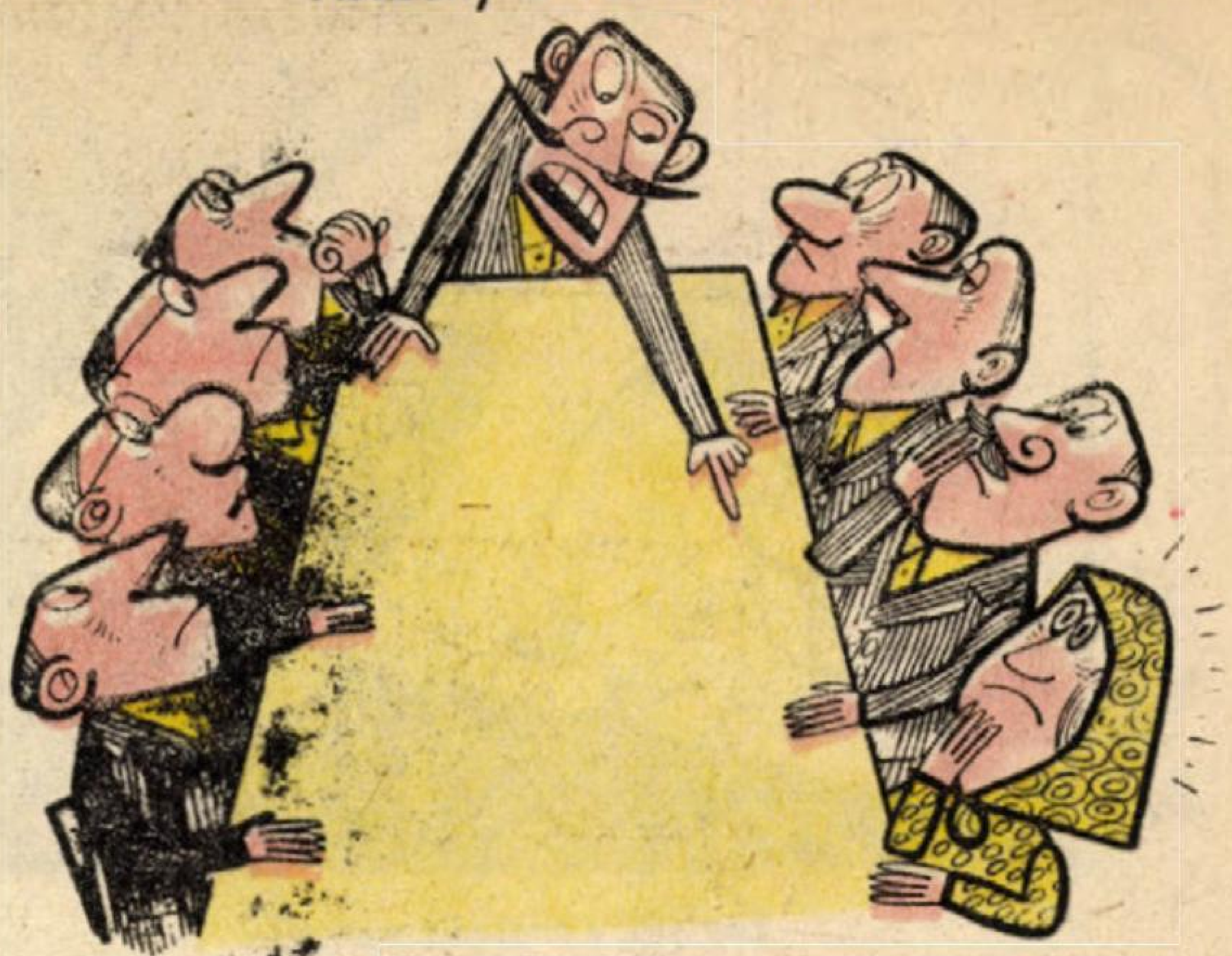
Mindenesetre egy lottócédula kell hozzá, és rajta a következetesen szereplő öt szám. Három harminca csak lesz minden utódnak erre a befektetésre. Elkövetkezik az idő előbb vagy később, mikor Köbvonó igazságával milliomos lesz a késői sarjból. Már látom, hogy az otthonok falán családi címer és ősi kardok helyett berámázott lottócédula hirdeti a kezdő és alapító ős emlékét, amelyből egyébként pontosan megállapítható, hogy hány éven belül *fog* eljönni, s nem pedig az, hogy hány száz év *előtt* keletkezett a vagyon.

Csak éppen énvelem van egy kis baj. Köbvonó Demeter barátom jeles megállapításának személyileg semmi hasznát nem vehetem. Se ijam, se fiam, se semmiféle perepúttyom. Ha legalább kétszázkilencven év és ötvenegy hét előtt kezdtem volna a lottózást?! Akkor a jövő héten biztosan enyém lenne az ötös találat. Mert eddig nem volt. Most éppen jókor jönne.

Bálint Lajos

Asszony a vezetésben

– Te ne szólj bele, Boris, te csak a statisztika miatt vagy itt!

Rossz előjel

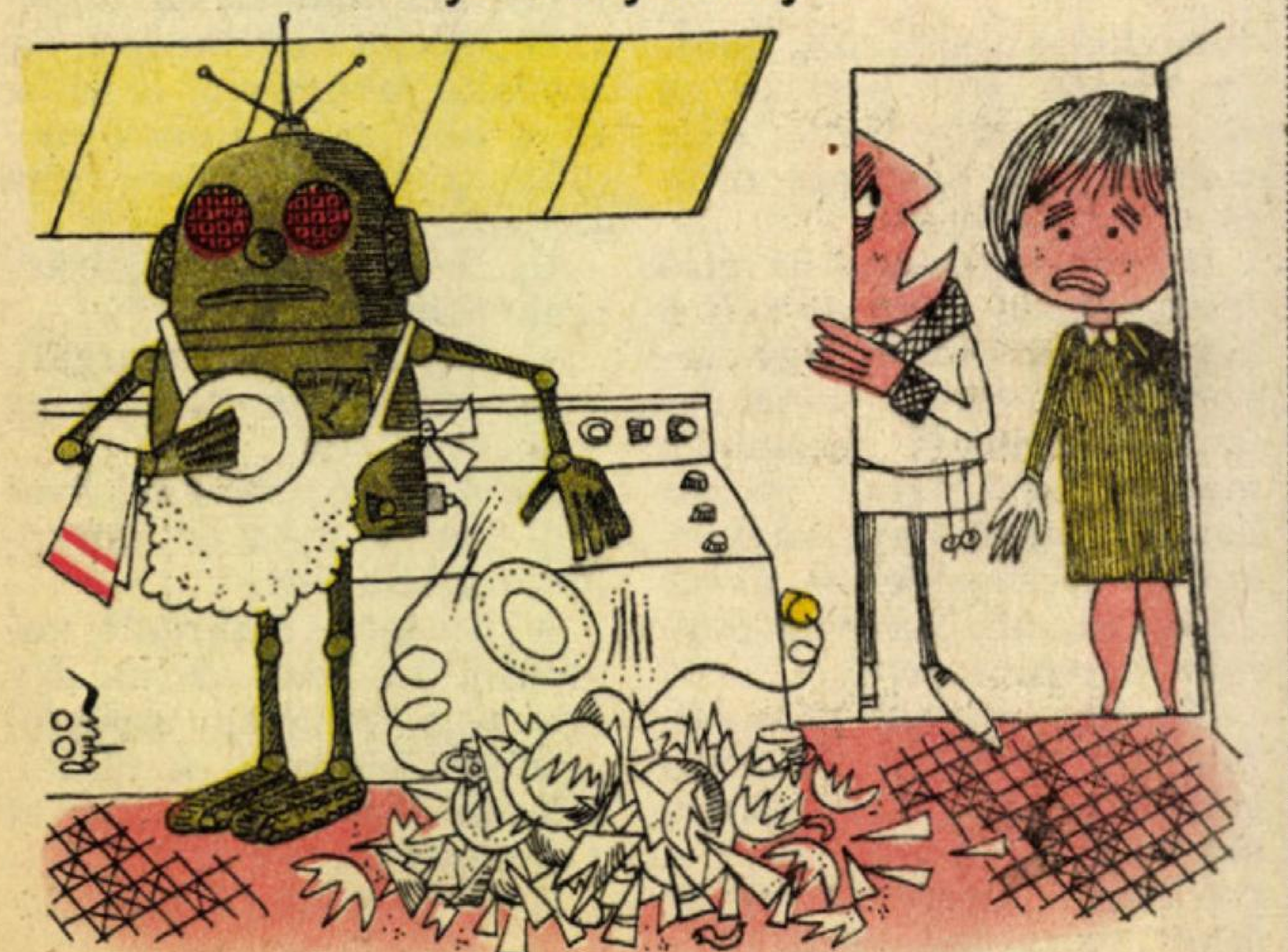
– Te jóisten, szívecském! Ez a férjed pizsamája?! …

Egy kis meghibásodás

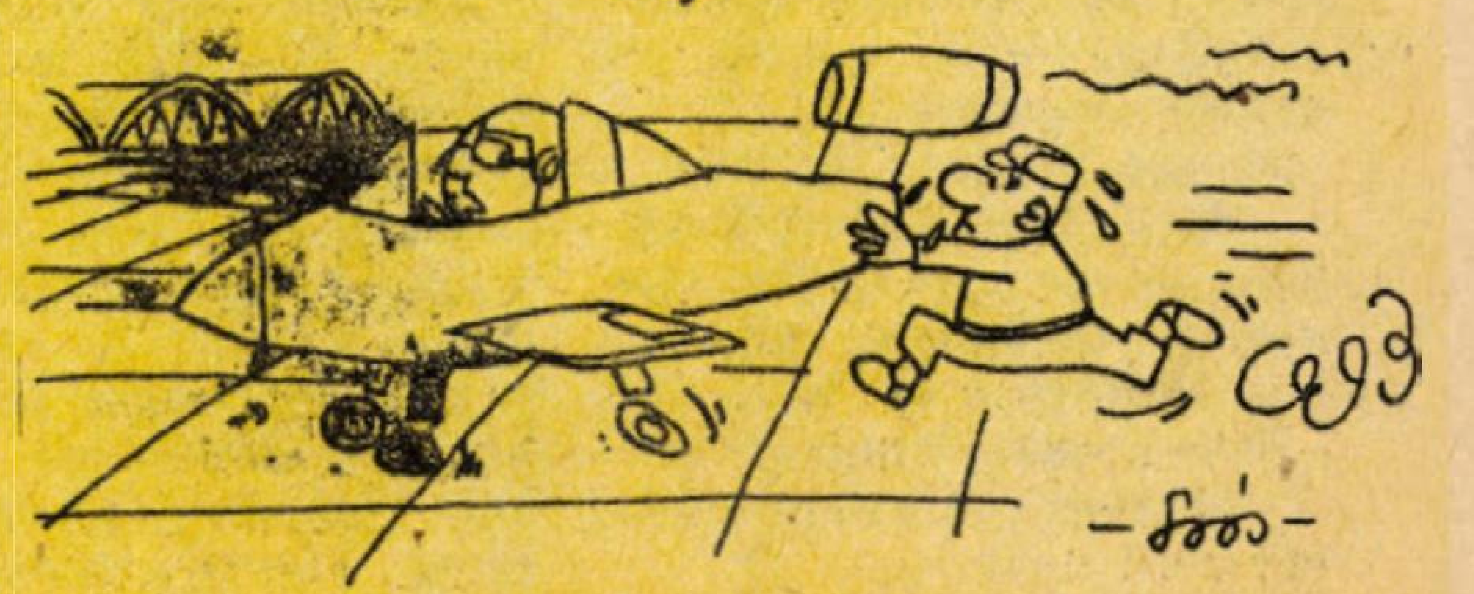
– Tud erről az építésvezető?
– Valószínűleg. Ő is alatta van …

A jövő bejárónője

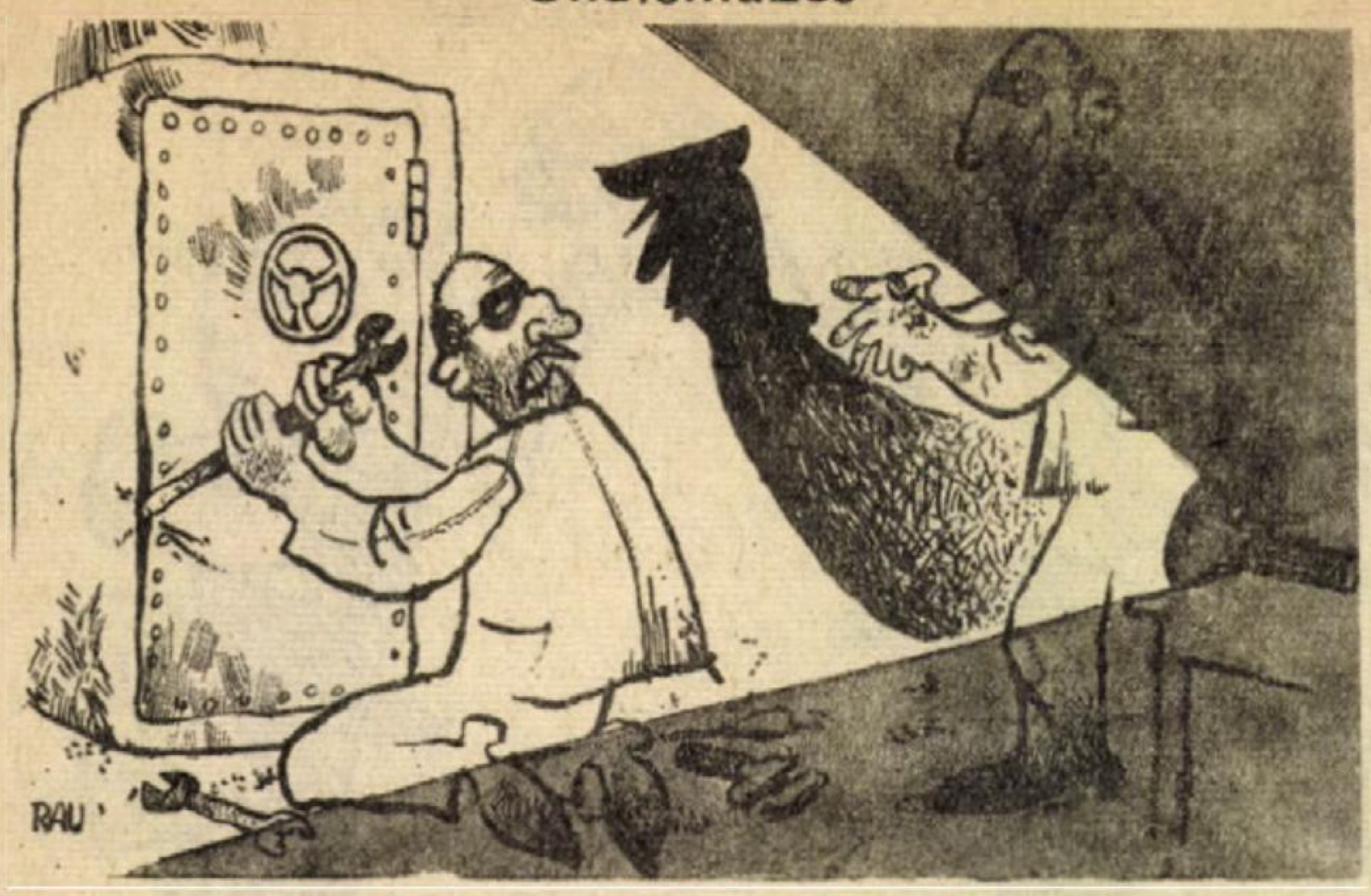
– Ez most műszaki hiba, vagy csak rossz kedve van? …

Rajt

– Gyorsabban tolja, ennek hangsebességgel kell mennie! …

Unaloműzés

– De hülye vicceid vannak! . . .

CSAK SEMMI IZGALOM

Letenyei feljön hozzám és magyaráz:

– Láttalak. Vörös voltál, kidagadtak az ereid a nyakadon, majd szétpukkadtál. Minek ez, egykomám? A szívre, a vérnyomásra vigyázni kell. Az ember megelőzi a rumlit. A feleségemmel vita nincs. Ő például megkérdi: Mit főzzek? Mondom, marhahúst, vadasan. Már megint, mondja ő. Én tésztát akartam, dióval, mondja ő. Mit mondok erre én? Édesem, mondom, épp azt kérem én is, hogy ne legyen marhahús, tészta legyen, és dióval.

Egyszer meg a villamoson kaptam tőle magasiskolát.

– Nem tud vigyázni – ripakodott Letenyeire egy húskolosszus. – Rástrabancol a lábamra, maga barom!

A húskolosszus nyaka, mint a bifsztek, olyan veres lett. Én ijedtemben sárga, mint a mustár. Féltem is, hogy ráken ez az

alak, de nem magára, hanem Letenyeire. Hogyan reagált Letenyei a sértésre? Így:

– Uram, – szólt a barátom helyeslően rázva fejét –, maga nem is tudja, milyen igazat beszél. Én akkora barom vagyok, hogy nekem nem is szabadna villamoson utaznom, csak marhavagonban. De én még ott is mindig rálépek valamire, ha más nincs, a saját lábamra. Azt hallaná, hogy miket mondok én olyankor magamnak!

Mi van ilyenkor? Az, ami itt is volt. A kolosszusban megindult a véráram, fel a fejbe, kész, kolosszus el. Láttam, egy egész fiola valeriánt nyelt le.

Most megint itt áll a szobában Letenyei, és megint magyaráz:

– Szóval a feleségem vasalás közben elégette a ruhámat.

– És te? Mit szóltál erre, te?

– Rá se ránts, Karolám. Ezt a mintát úgyis utáltam. Majd a Pali barátomtól elkérem az egyik ruháját.

Szóval én. Csak semmi izgalom. Itt a tavasz, levetjük a sötét holmit, jöjjenek a friss, világos színek. Ezt ő magyarázta nekem, amikor a fogasról leemelte a tavaly csináltatott galambszürke öltönyömet. Felpróbálta, egy kicsit feszült rajta, nem baj, vasárnap, mikor majd tanúnak megy benne a kollégája esküvőjére, délben nem eszik kenyeret az ebédhez.

Aztán meg ez történt. Én nem voltam ott, mások mesélték. Letenyei leült a presszójában, a szokott helyére. A pulttól jobbra, a második asztalnál. Kavargatja, hűti a kávéját. Aztán éppen bele akar hörpölni . . . lendül egy kar, kezében ugyancsak feketéscsésze, a kéz gazdája, egy epsomi derbire kiöltözött hölgy, az állópult felé viszi a kávét . . . de csak vinné, mert közben valakinek hellót kiált, és zsupsz . . . a kávé, a Letenyei kávéja kiborul, a nő rálöki Letenyeire . . . és rá a kezében levő csészéből is a fél tartalmát. És áll, kezében a megmaradt kávéval. Letenyei öltönyén pedig végigfolyik az asztali kávé, és végig a másik csésze fele.

A presszó népe elhűlve figyel. Most mi lesz?

– Csak semmi izgalom, hölgyem – mondja Letenyei, és kiveszi a hölgy kezéből a maradék kávét, és azt is végiglocsolja magára.

Mint később megtudtam, két okból: hogy a hölgynek se maradjon kávéja, és azonkívül pedig azért, mert minek ordítson. A galambszürke ruhából, ha minden jól megy, kitisztítja a Patyolat a feketekávé foltjait.

Ha pedig nem, akkor se fog Letenyei egy vacak ruha miatt bedilizni. Pláne, ha az a ruha nem is az övé. Az enyém. Én meg már tanultam Letenyeitől. Mikor a Patyolatnál közölték, hogy kitisztítani nem lehet, csak barnára festeni, mondtam, hát persze, éppen ezt akartam kérni.

Boross Elemér

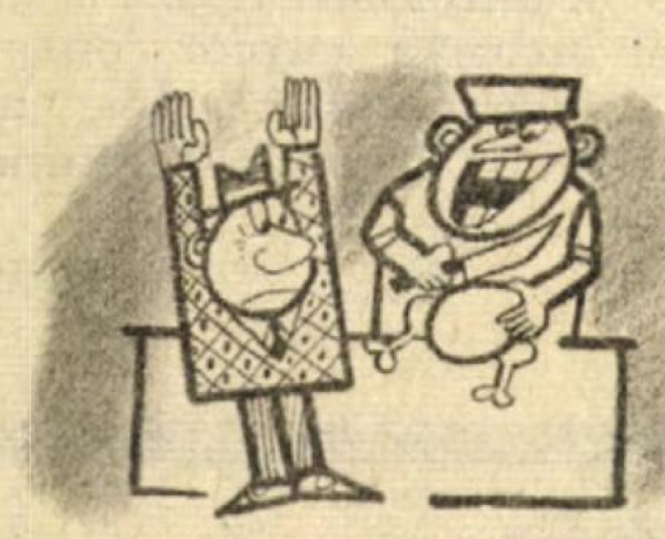
HONVÁGY

Eszembe jutott az a csirke, AKIVEL Amerikában találkoztam, Hollywood városában, ahol a Gordon Streeten laktam, és két lépésnyire tőlem terült el a Supermarket, ahol csirkét is lehetett kapni. Bementem, de sohasem tudtam befejezni, amit kértem, mert mire odajutottam, hogy csi . . . (angolul is „csi"-vel kezdődik a csirke; chicken) a villámgyorsan dolgozó elárusító már amputálta, már dobta szemétre a combot, zúzát, májat, a belsőrészeket, és maradt a puszta melle, amiből remek szendvicseket csinál az amerikai nép. Én szeretem a combot is, a zúzát is, többször kísérleteztem, de nagy volt a forgalom, villámgyors a munka, soha nem tudtam combos, zúzás csirkét venni.

Nem adtam fel a harcot. Levelet írtam az üzletbe, az elárusítónak címezve, és megírtam, hogy én vagyok az a kisember, aki csirkét szeretne, combot, zúzát, ne dobja el, hálás leszek érte. Hogy megismerjen, legközelebb ha bejövök az üzletbe, mielőtt kimondom a csirke szót, mindkét kezem felemelem, hogy tudja, ki vagyok.

Így is történt. Felemelt kézzel bementem az üzletbe, kértem a csirkét, a lelkes elárusító úgy nevetett, hogy a könnyei folytak, de nevetés közben máris amputálta a csirkét, és dobta szemétre combját, zúzáját.

Az ő fülének ez a comb-

zúza dolog olyan volt, mintha Pesten arra kérném az elárusítót, hogy tartsa meg a csőrét meg a szemét, mert csak azt szeretem.

Itt vége is lenne az első felvonásnak, mert az volt a happy end, hogy nagy keservesen elhitte, megkaptam a csirkét egészben, magyar szakácsnő csinált belőle magyar paprikáscsirkét, és a csirkének — állott vatta íze volt. Kár volt enynyit harcolni érte.

De még mindig nem adtam fel a harcot. Kihallgattam a csirkeszakértőmet, aki megmagyarázta, hogy a csirkének azért van ez az állott vatta íze, mert mire hozzám kerül, már húsz éve halott, bebalzsamozzák, és aztán már hiába csinálunk vele akármit, magyar íze nem lesz.

Hollywood környéke tele van kis „háztáji" farmokkal, megvesztegettem egy farmert, hogy neveljen nekem néhány csirkét, mert a friss csirkét szeretjük, belement az üzletbe, alig vártam, hogy a picikék felcseperedjenek, megnőttek, levágtunk egyet, a magyar szakácsnő elkészítette magyarul, és csoda történt: elmúlt az állott vatta íz, és a csirkének most már friss vatta íze lett.

Újra tanácskoztam a csirkeszakértőmmel, aki elmondta, hogy az volt a baj a friss csirkékkel, hogy rosszul etették őket, nálunk Magyarországon attól olyan jóízű a csirke, mert szabadon van, mert a szemétdombon kipirgál, kapirgál, és nem hallal etetik, meg más szamársággal.

Ezzel már vége is lenne a második felvonásnak, és következik az utolsó és harmadik felvonás. Most már egyszerű volt a feladat. Megbeszéltem a farmerral, hogy neveljen csirkéket nekem, és engedje meg az ÉN CSIRKÉIMNEK, hogy szemétdombon kipirgáljanak, kapirgáljanak, hogy aztán meglegyen a jó hazai ízük.

A csirkék cseperedtek, növekedtek, elérték a kötelesi csirkekort, fazékba kerültek, és lámpalázam volt, amikor megkóstoltam az elsőt, aki már hazai fogalmak szerint nevelkedett. De megállt kezemben a villa, és a kés. A csirkének megint az ismert friss vatta íze volt.

Újra hívattam a csirkeszakértőmet:

— Kipirgált, kapirgált, mégis vatta íze volt. Hogy lehet ez?

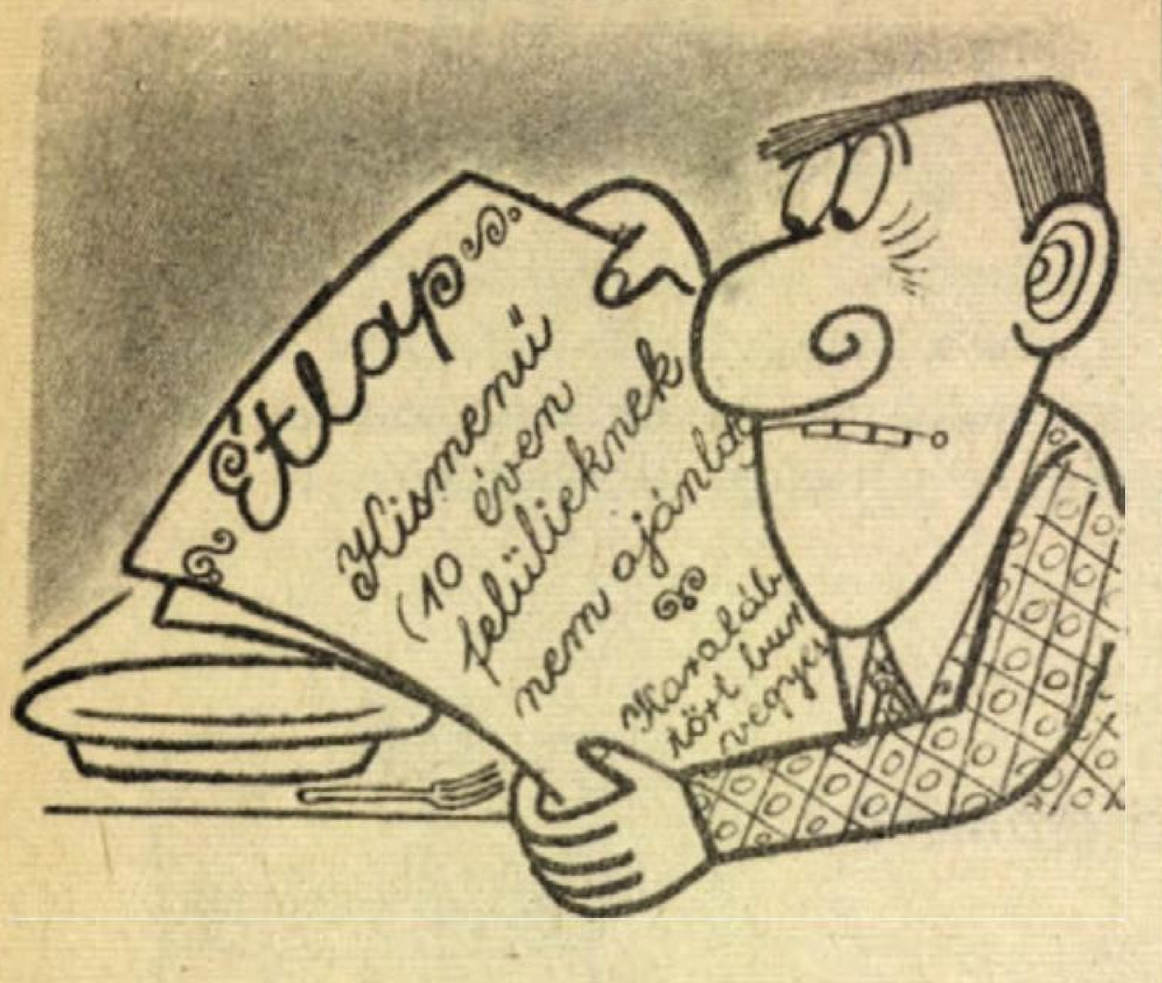
Csirkeszakértőm, aki évekig ette a magyar csirkéket, felsóhajtott:

— Na igen. Kipirgált, kapirgált. De más az, ha egy csirke a magyar szemétdombon kipirgál, kapirgál, mintha Amerikában kutat a bádogdobozok között.

Másnap hazajöttem.

Királyhegyi Pál

Őszinte étterem

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JAPÁNKERTI HANGULAT

A budapesti Állatkert japánkertje már csaknem készen áll a hajdani szabadtéri színpad helyén. Építői szerint ez lesz Európa egyik legnagyobb, japáni hangulatokat keltő kertje. Hangulatában valóban – bátran mondhatom – a legkülönösebb a világon, és erről a Gundel vendéglő gondoskodik.

Ugyanis a szépséges új kert hátterében terpeszkedik a kocsmaépület egyik düledező tornáca, telepakolva romos bútorokkal, rossz deszkákkal és más kacatokkal. Fenséges látvány!

Nem kellene más, mint egy kb. húsz méter hosszú és három méter magas téglafal, hogy ez a „különös" hangulat eltűnjék a japánkert mögül.

(d. e.)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi nyomja a lelkiismeretüket?

Kilencven kiló. Ugyanis ennyi a súlyom.

D. F.

Néhány elmulasztott gyilkosság.

F. L.

Képzelhetik! Esténként csak dupla altatóval tudok elaludni.

F. Gy.

Hogy Pesten élek, pedig falun születtem.

(f—p)

1936. január 9-én történt. De egy év múlva aztán férjhez ment.

G. Sz.

Nem neveltem a fiamat jobbszélsőnek.

K. A.

Semmi. Már régen szétnyomódott.

M. Gy.

Hogy nem én írtam meg Mark Twain összes műveit.

P. L.

Annyira nem nyomja semmi, hogy már szinte aggasztó. Tessék mondani, nem lesz ebből nekem valami bajom?

R. B.

Körülbelül hatezerötszáz forint...

S. P.

Tegnap délután a kalauz nélküli kocsira jegy nélkül szálltam fel, és büntetés nélkül szálltam le.

S. A.

Most állítom össze a teljes listát. Könyv-alakban fog megjelenni.

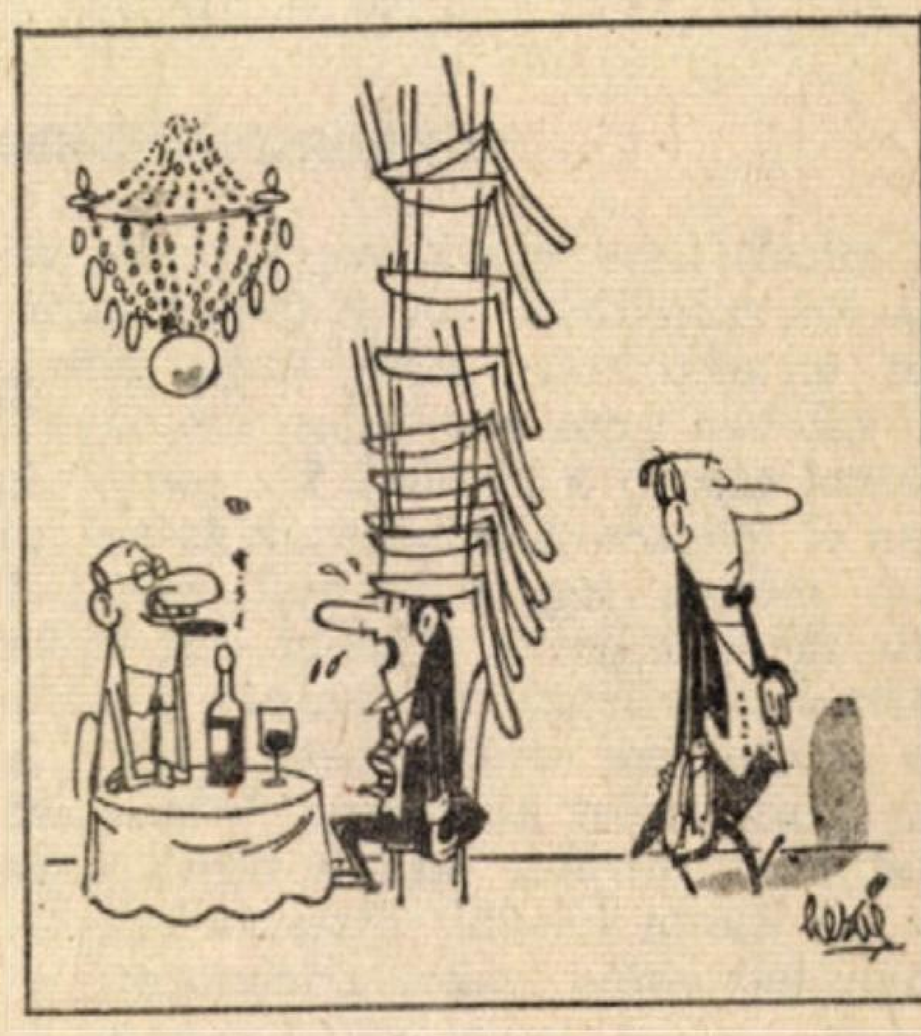
(t.)

– Még ha mondtam is, hogy itthagylak, reméltem lesz benned még egy kis úri érzés, és nem nyitod ki nekem az ajtót!

(„Punch", London)

– Úgy látszik csakugyan záróra van! ...

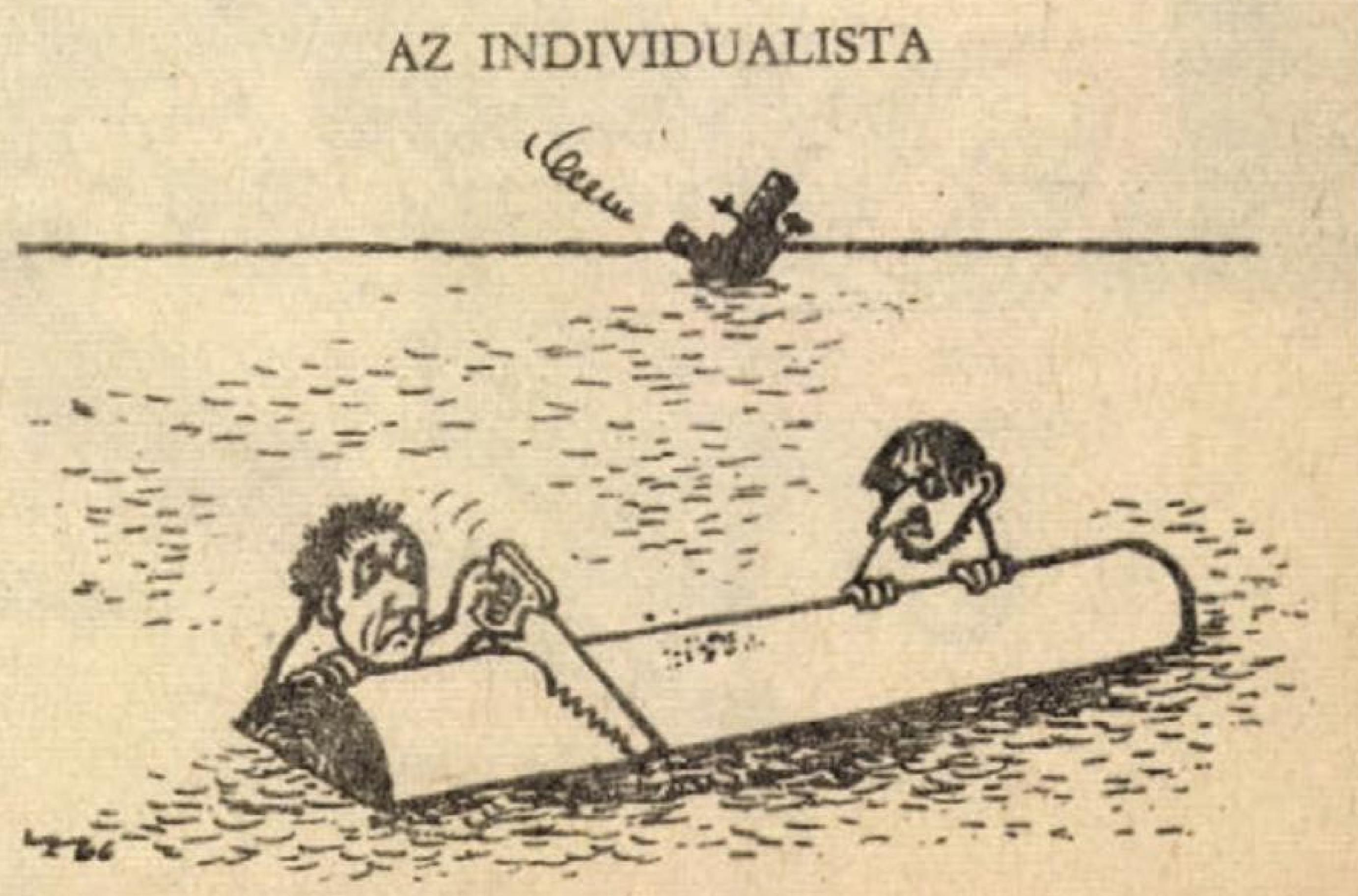
(„Ici Paris")

– Kakukk! Kakukk! ...

(„Ici Paris")

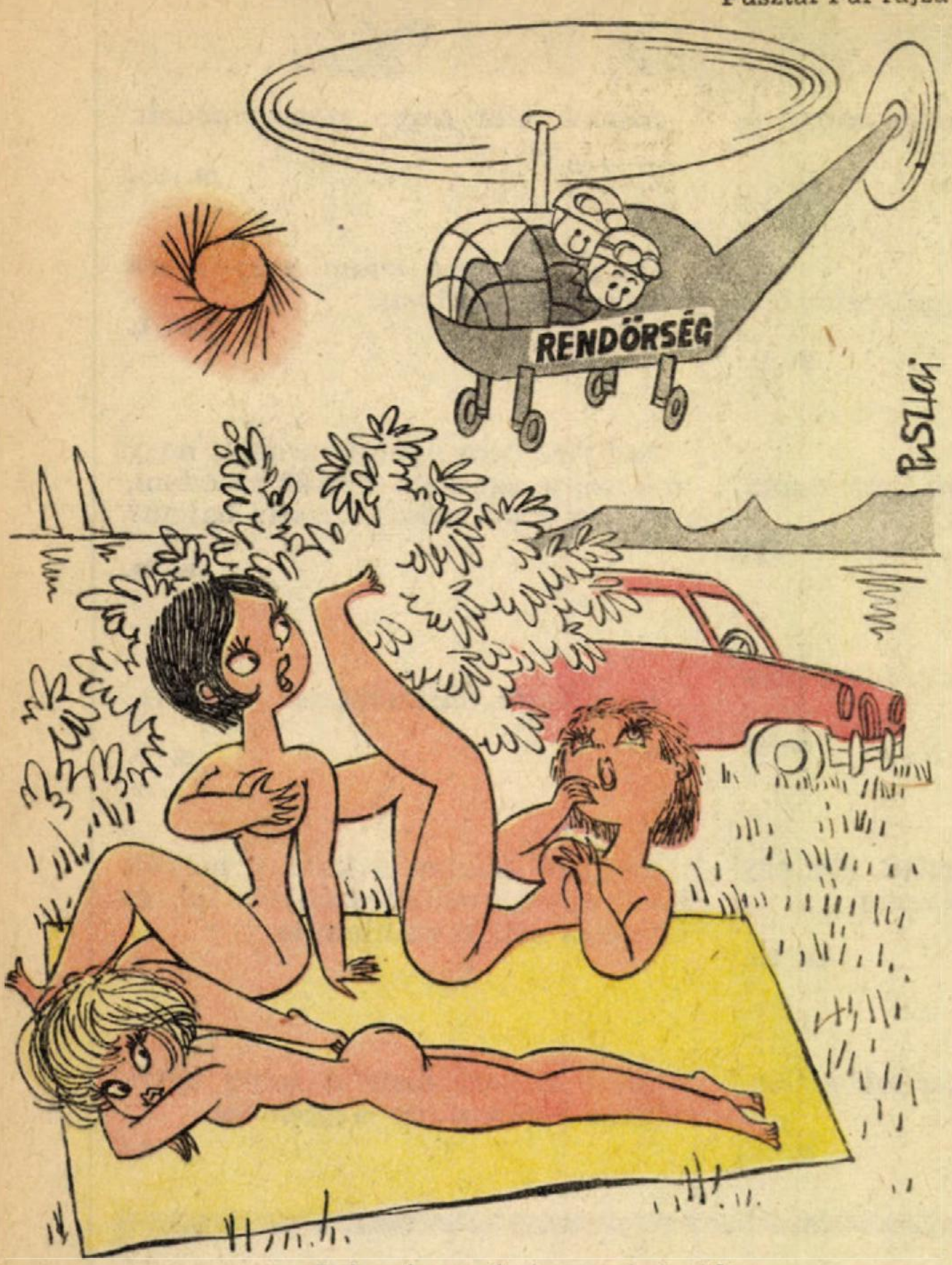
AZ INDIVIDUALISTA

(„Dadzis", Tallin)

Repülő-járőr

Pusztai Pál rajza

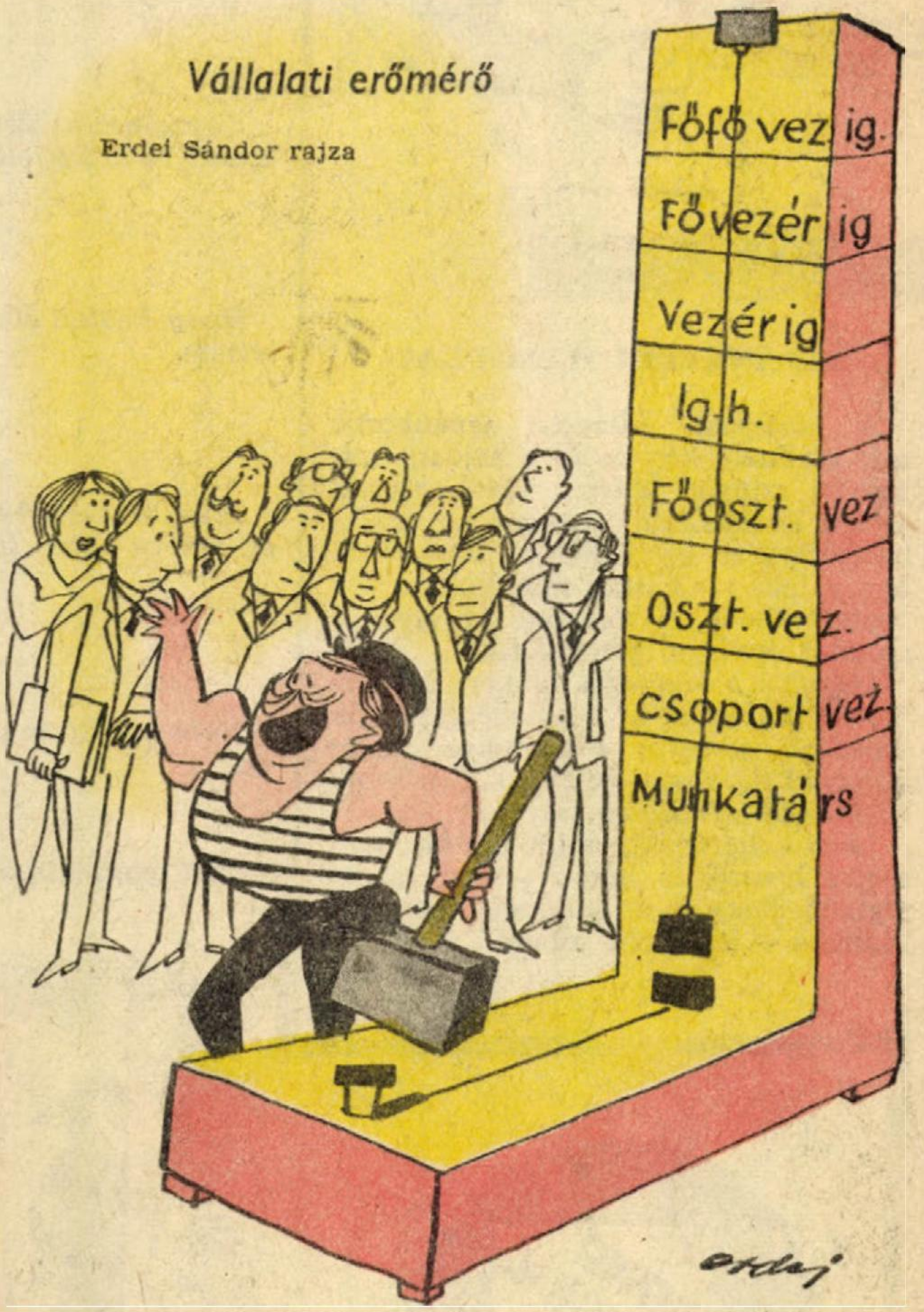
– Lehet, hogy tilosban parkolunk?

IDEJÉBEN szólunk

a Tejipari Vállalatnak: ismét változtassák meg termékeiken a szavatosság feltüntetésének módját, mert a furfangosabb vevők már kezdik kiismerni magukat a jelenlegi jelrendszerben!

Vállalati erőmérő

Erdei Sándor rajza

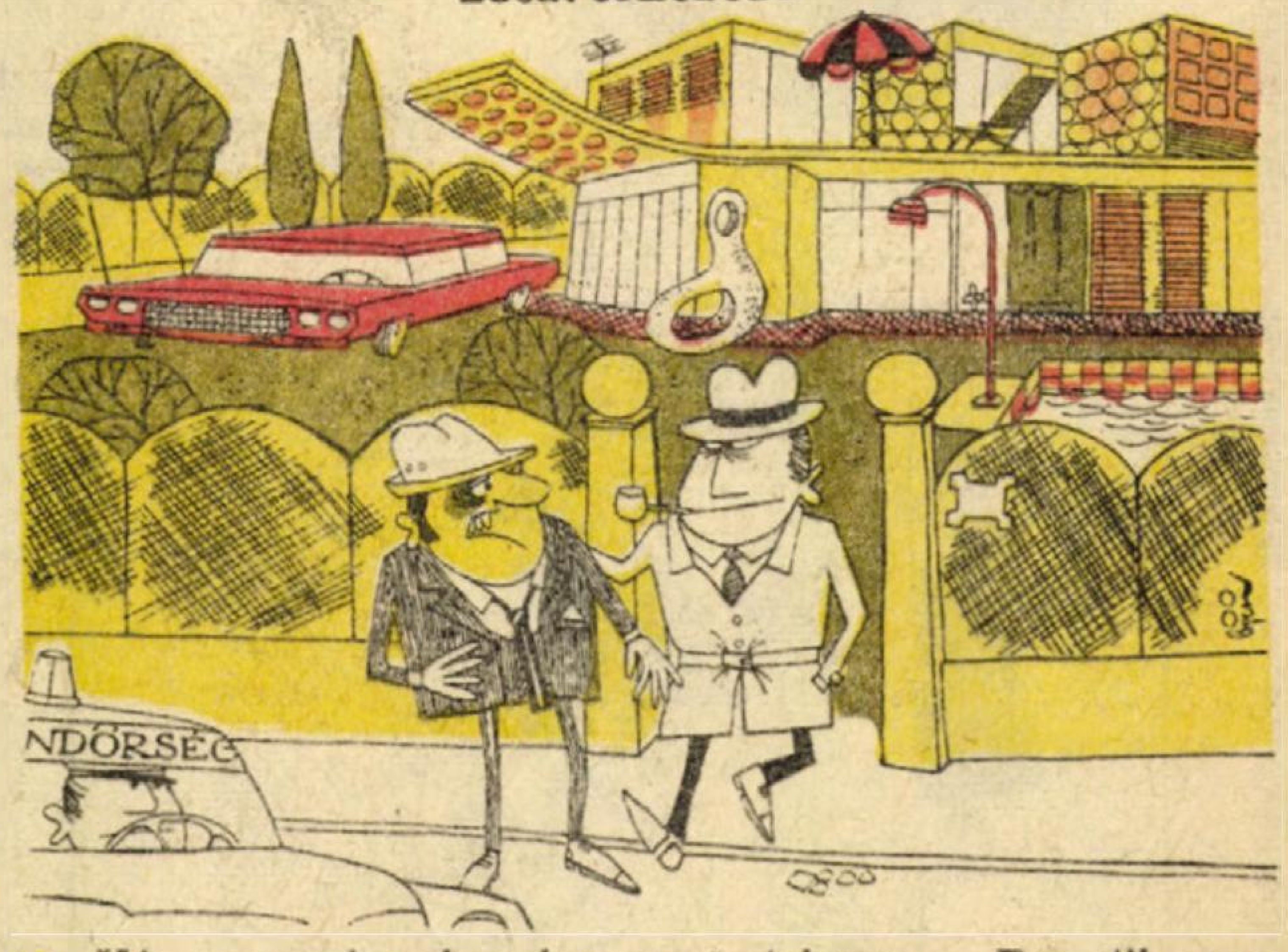

– Hát tessék, urak, tessék! Aki nem üt túl nagyot, szép ajándékot kap!

TERMÉSZETESEN?

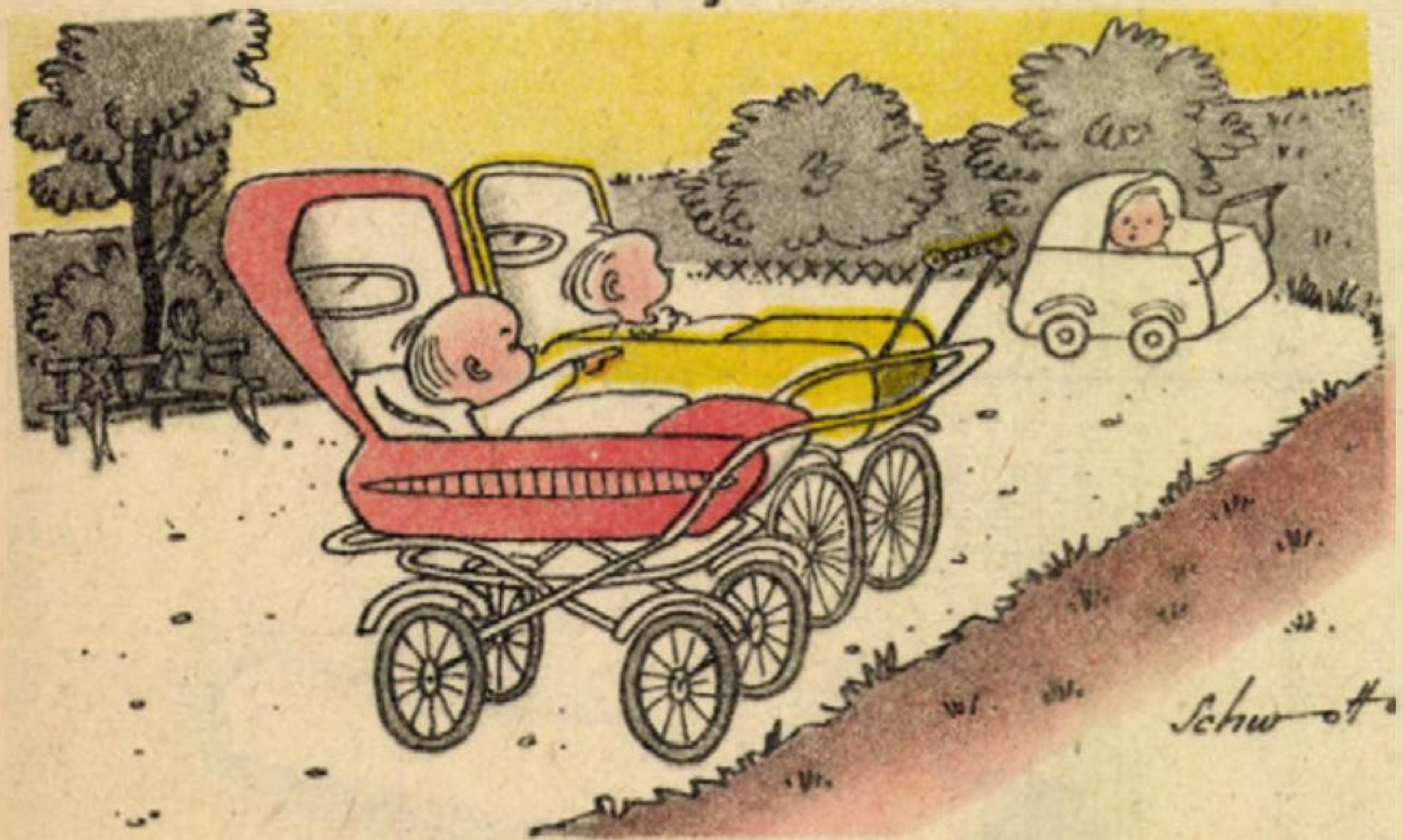
A közeli napfogyatkozás kapcsán írja a Magyar Nemzet május 6-i számában: „A Nap-korongot a nála kisebb Holdtányér *természetesen* nem tudja teljesen eltakarni." Május 20-án valóban nem lesz teljes napfogyatkozás, és a Hold valóban jóval kisebb a Napnál. De *természetesen* nem ezért nem takarja el teljesen. Csillagászok és ernyőiparosok egybehangzó állítása szerint: egy napernyő még a Holdnál is tetemesen kisebb, mégis teljesen el lehet vele takarni a Napot. Az egész pusztán a távolságok arányainak a kérdése. Teljes napfogyatkozás esetén sem szokott sem a Nap kisebb, sem a Hold nagyobb lenni, mint különben. Mindössze arról van szó, hogy ezúttal nem miránk esik a teljes árnyék. Mindezt már az általános iskola felsőbb osztályaiban is tanítják. *Természetesen* nem lett volna szabad elfelejteni.

Letartóztatás

– Kérem, nem is tudom, hogyan történhetett ... Egy pillanatra megtévedtem ...

Kocsitulajdonosok

– Nézd azt az ócska típust!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1018 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504